

WIDENER



HN SZ4L %

www.libtool.com.cn

Scan 7748.4

www.libtool.com.cn



Harvard College Library

GIFT OF
THE VIKING CLUB
OF BOSTON

Received July 19, 1899

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

En Kjærlighedsvaar

Digt-Cyklus

af

Kristofer Randers



Kristiania

J. W. Cappelens forlag

1894

Scan 7748.4

www.libtool.com.cn
Harvard College Library.
Gift of
The Viking Club
of Boston.
19 July, 1899.

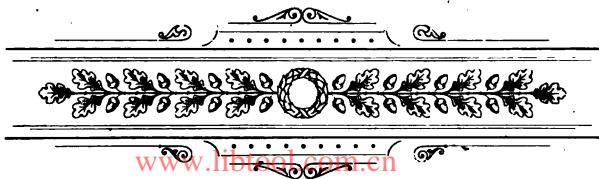
2den forøgede Udgave af „Daarbrudd“

W. C. Fabritius & Sønner.

www.libtool.com.cn

En Kjærlighedsvaar.

•
Kjærligheden er stærk som Døden,
Haard som Hades dens Lidenskab.
Dens Blød er en Ild, en tærende Brand,
Den er Gud Herrens Flamme.
Vældige Vande kan ikke slukke den,
Strømme kan ikke fylle den bort.
Om nogen vilde for Elskov at vinde
Give sit Guds og alt, hvad han eied,
Man med foragt vilde haane ham.
Høifangen.



Jndhold.

	Side.
forord	9
Tilegnelse til 1ste Udgave	11
Tilegnelse til 2den Udgave	12
Til Kjærligheden	13
Præludier 1—7.	
Et Blik, som lige til Sjælen gik	21
Er det Kjærligheden, som fylder mig?	21
Der gives Tanter, der gives Længsler	22
Kan du tyde Vindens Suk i Sivet	23
fuglene, Blomsterne, Stoven og Elven	24
Hvad er jeg? Hvad vil jeg?	24
Jeg læste og jeg grubled	24
Sjøen	27
Tonerne	29
J Krydsilden	32
Rosen og Tiftlen	33
Bellas Hjerte	35

	Side.
Disfitten i Helvede	38
Amors Besøg	45
Ulvorsord www.libtool.com.cn	50
Tømmermænd	55
Drømmesyner	60
Tunge Timer 1—10.	
Pandora lig hun yndig til mig søved	65
Et Øieblik — et Øjeblik af Saligheden	66
Stjænk mig en Regn af Rigdoms gyldne Spande	67
Jeg strakte Armen ud og Kraften kjendte	68
Du Dag i skinsyg Marter gennemstridt	69
Han havde Verdensordnens Love krænket	70
At elske varmt og se sin elskte vende	71
Jeg løstet trodsigt Panden op mod Gud	72
Der gaar et Sagn om en, hvem Huldrens Sange	73
Der en Trøst, en Haabets Trøst for hver	74
Ømvendelse	75
Hun er min!	77
Stille Lykke	79
Kjærlighedsfang	81
Min Skat	83
Dithyrambe	85
Gudsfælov!	88
Min Stolthed	89
Aftenhvisken.	91
Godnat!	95

	Side.
Længsel	96
Et Kjærlighedsbrev	99
Skrifte	102
Unita	104
Tyste Toner	106
Udagio	108
Digtersorg	110
Udvarsel	112
Veirforandring	114
Mygg	116
Min Drøm	118
forbi	121
Brændte Breve	123
Afbigt	126
Udfærden	130
Den første Kjærlighed	135
En Froprædiken	139
Cornerose	143
Smaa Sange 1—12.	
Af to Ting vel du vogte dig	147
Med de straalende Øine hun paa mig saa	148
Til Sommerfuglen Rosen	148
Naar han blot hende kan elske	149
I den længe Vinter, kold og graa	150
Naar jeg engang tomhændt sidder	150
for Penge kan alting kjøbes	151

	Side.
Hvis det kunde leves om igjen	152
Uf alt, hvad jeg gjorde i Livet	152
En blomstrende Have er Kjærlighed	153
Der gives ei Timer, som ruller	154
Da jeg misted dig, mit unge Liv	155

Tankesprog 1—15.

Altting skifter, — hvad nyt er idag	159
Tænit efter Darme og Regn	159
Naar man er liden, er Verden det med	160
Derfom der gives en Kæthe	160
Stor er den, som for Frihedens Sag	160
De rigeste Stunder	161
Uf Lykken i Livet findes	161
Jeg elsted, jeg leved	162
Dengang jeg en. elsket eied	163
Naar Mandens Kjærlighed vaagner	162
Den, som meget har, skal meget gives	164
Id prøver Guld	164
Englene synded, og Herren i Drede	185
Tro ei, saa blir du ei truffet	165
Jeg saa en liden Kilde	166





forord.

Der var Ufred i Landet. Paa Torvet stod
En vandrende Svend med sin Kjøbmandsbod.

Uf skinnende Smykker laa Disken fuld;
Der var Bælter af Silke og Ringer af Guld.

Da kom der en Stridsmand og sagde: Skam
Dig, Mand, for at puste med saadant Kram.

I Fredstid kan Stafen nok ha' sit Værd,
Men nu har vi Krig, og vi trænger Sværd.

Da svarte Svenden: Det ved jeg nok,
Men derfor stanjer ei Plog og Rok.

Mens J færdes nde i Vaabnenes Gny,
Sidder Ungdom og Kvinder igjen i By.

At forte dem Tiden har og sit Værd, —
En anden Gang bringer jeg kanske Sværd.

— Har vi Ulfred i Landet? Og hvis vi det har:
Var der ikke lidt Sandhed i Svendens Svar?





Tilegnelse

til 1ste Udgave.

Til dig, mine Dages Tanke,
Til dig, mine Nætters Drøm,
Jeg sender en klingende Hilsen
Paa Tonernes brusende Strøm.

Du gav af dit rige Hjerte
Det Guld, til Traade jeg spandt;
Du strødde med fulde Hænder
De Blomster til Kranse jeg bandt.

Saa tag da med Tak for Laanet
Tilbage, hvad du har git:
Min er vel Kunstens formning,
Men Livets Pulsflag dit!





Tilegnelse

til 2den Udgave.

Du gav mig af Læden
En Næve fuld.
for dig var det Avner,
for mig var det Guld.

Jeg spandt det til Traade
I Dages Rad,
Jeg sveised det ud
Til Blomst og til Blad.

Nu er jeg færdig,
Og hver faar sit:
Min er Kunsten,
Men Livet dit!





www.libtool.com.cn

Til Kjærligheden.

Du skønne, smilende
Barn af Solen,
Du Aandens Spore
Og Baand i Støvet,
Du alt belivende,
Alt fortærende, —
Dig vil jeg vie
Min unge Lyre!

Hvem er du, høie?
Hvor stod din Dugge?
Du, som spænder
De favnende Arme
fra Jord til Himmel,
fra Himmel til Helved!

fødtes du aarle
 I Livets Morgen,
 Da Stabergniisten
 Paa Altet aanded?
 Hvad eller var du
 Det Ord, som Slangen
 Hviisted vor første
 Moder i Øret?
 Var du Guddommens Kys
 Paa Menneffets Pande,
 Da Edens Porte
 Stængtes for stedse?
 Hvad eller en funke
 fra Helvedes Urne,
 Et Drængebilled
 Af den, vi tabte?

Nei, hellig er du:
 I Livets Mulm
 Et Bud fra Lyset,
 En Trøst for Smerten,
 Og mægtig, mægtig
 Som Han, dig skabte,
 Du evigt straalende
 Himlens Datter!

Jeg saa dig dale
 Paa gyldne Skyer,
 Jeg hørte din vældige
 Dinge bruse,
 Jeg følte dit Kys
 Min Pande streife,
 Isnende, glødende,
 Danvidsdaarende!
 Da fyldtes Luften
 Med deilige Toner,
 Da straalte vor Jord
 Som et nyfødt Eden,
 Da soulmed Barmen,
 Da brændte Kindet,
 Da døbtes mit Væsen
 Med flammedaaben!

Og ikke jeg spurgte dig,
 Hvorfra du kom,
 Og ei, hvor du førte
 Min svimlende Tanke.
 Jeg knælte kun ned
 for at favne din fod,
 Jeg lukked mit Øie
 I salig Berusning,
 Jeg stammed dit Navn

Med skjælvende Mund,
 Og hedt paa min Tunge
 Et Løfte der brændte.
 — Da var du ei mere,
 Din Skygge jeg saa,
 Kun Tvilen og Savnet
 Beholdt jeg tilbage; —
 Men Kysset, Kysset,
 Det isnende, glødende,
 Kysset, det sittrende,
 Danvidsdaarende,
 Det brænder endnu
 Mine smægtende Læber,
 Det vied mit Liv
 Til dit blusfende Alter!

Hvorfor, af hvorfor,
 Hulde Fortryllerste,
 Kom du ei svævende
 Mild som en Daarvind,
 Slig som jeg saa dig
 I Ungdommens Drømme,
 Slig som min Længsel
 Dit Billed har malt?
 Templet var hvælvet,
 Tronen stod færdig,

Uabent og længtende
 Laa jo mit Hjerte,
 Uabent som Engen
 for Daarregn og Solskin,
 Ventende kun paa
 Den spirende Sæd.
 Kunde min Sans da
 Ei bære din Lykke?
 Var jeg ei værdig
 At nyde din Gunst?
 Eller er dette
 Den Lodd, som du skjænker,
 Strengte Gudinde,
 Dine Tilbedere:
 Altting at offre
 Og blive bedragne,
 Intet at vinde,
 Blot lide og dø?
 Er det først da,
 Et dødeligt Bryst
 Kan fatte dit Væsen,
 Kan rumme din Høihed,
 Naar løst fra Begjærets
 fortærende flamme
 Vor Længsel stiger
 Mod Evigheden?

Et kun jeg ved,
 Kun ét vil jeg love:
 Ken er jeg traadt
 Over Tempelets Tærstel,
 Tro vil jeg vogte
 Den hellige Ild!
 Lad saa kun Savnet
 Blive mit følge,
 Lad saa kun Lykken
 Fly fra min favn: —
 Engang, jeg ved,
 Vil min Sorg blive Glæde,
 Engang, ja engang
 Min Længsel vil stilles, —
 Fordi jeg har lidt,
 Hvad et Hjerte kan lide,
 Fordi jeg har troet,
 Ja, troet paa dig!



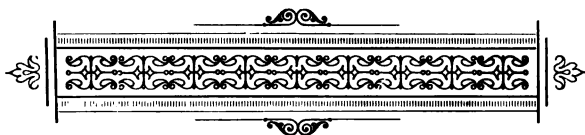
www.libtool.com.cn

Præcludier.

www.libtool.com.cn

Gosfen hann till femton år — och trodde
Ei ännu, att kärlet fanns i världen.
Och han lefde fem år till och trodde
Ei ända, att kärlet fanns i världen.
Kom så oförtäckt en bildstön flida,
Som på några timmar honom lärde,
Hvad han under tjugu år ei fattat.

J. E. Runeberg.



www.libtool.com.cn

1.

Et Blif, som lige
Til Sjælen gif,
En Røst, som daarer
Eg sød Musik,
Et Smil, som lyser
I Stuen op, —
Er det Livets Kjærne
Og Lyffkens Top?



2.

Er det Kjærligheden, som fylder mig?
Jeg ved det ikke.
Dette Velbehag ved at være sammen med hende,
Denne Sky for at være ene med hende,
Denne Trodselyst, naar hun taler til mig,
Denne Underkastelse, naar hun ser paa mig, —
Er det Kjærligheden, som fylder mig?
Jeg ved det ikke.



3.

www.littool.com.cn
Der gives Tanke,
 Der gives Længsler,
 Saa æterfine,
 Saa dybt fordulgte,
 At kun i Drømme
 De svæver om os,
 Og naar vi vaagner,
 Saa er de borte.

Men der er Tanke,
 Og der er Længsler,
 Saa æterfine,
 Saa dybt fordulgte,
 At ind de trænger
 I Blodets Strømme
 Og falder paa os,
 Naar mindst vi venter.

En Armens Bøining
 En Barmens Bævning,
 Et Blik, som loved,
 Et Ord som nægted,

To friske Læber,
Som sjælmste smilte

Og syntes hviste:
Jeg vil — vil ikke, —

Hvor de er tynde
De Tankers Traade!
Hvor de er lette
De løse Længsler!
Og dog de binder,
Og dog de bærer, —
Men hvor de bærer,
Det ved vi ikke!

✽

4.

Kan du tyde Vindens Suf i Sivet,
Hvor den kom fra, og hvorhen den farer?
Kan du spaa af Vaarens lette Skyer
Somtrens Veir og Sædens Vækst i Mulden?
Kan du se paa Øiet, hvad det drømmer,
Og paa Smilet, hvad det slører over?
Kan du læse i en Kvindes Hjerte,
Naar de første Elskovslængsler vaagner?

✽

5.

Fuglene, Blomsterne, Skoven og Elven,
 Mit Hjertes Slag og min Stemmes Skjelven,
 Hendes Ord, hendes Smil, hendes lønlige Blikke,
 Altting jeg spurgte, — hende selv blot ikke.



6.

Hvad er jeg? Hvad vil jeg? Hvad tænker jeg paa?
 Min Sorg kan jeg ei nævne, min Glæde ei forstaa.
 Igjennem Jublen klinger der en klagende Lyd,
 Og midt i Smerten blander sig en sittrende Fryd.

Jeg drages til, — og bange jeg atter stødes bort.
 Det store synes lidet, det lille synes stort.
 Den Verden, som jeg lever i, jeg kan ei mer forstaa; —
 Hvad er jeg? Hvad vil jeg? Hvad tænker jeg paa?



7.

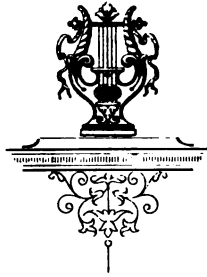
Jeg læste og jeg grubled
 Og tænkte jeg var klog.
 Men her om Dagen slængte jeg
 I Hylden min Bog.

Det loffer mig og drager mig,
 Det klinger som et Digt; —
 Hvor Bogen dog er kjedelig,
 Og Livet er rigt!

Lad Lærde bare gruble
 Og Verden gaa i Ring, —
 Jeg blæser til det hele
 Og tænker ingenting.
 Jeg smiler kun og nynner kun
 Til Kjærlighedens Pris:
 Den floge er en Dumrian,
 Og Daaren er vis!



www.libtool.com.cn





www.libtool.com.cn

Sjøen.

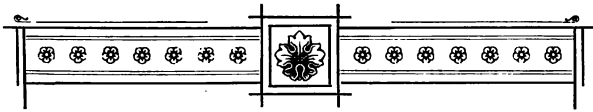
Jeg stod ved den blanke Sjøen
En hvissende Aftenstund
Og stirred i drømmende Tanker
Ned mod dens dybe Bund.

Da saa jeg et deiligt Billed,
Som lokkede ømt og drog; --
Jeg tror, at det var en Havfru,
Som Sindet tilfange tog.

Jeg bøied mig ned mod Vandet,
Til jeg sank i dets falske Væld; --
Døgt jer for slige Sjøer
Især i den stille Kvæld!

Der sidder jeg endnu fangen
Og venter Befrielsens Stund: —
Thi Sjøen var et Par Øine,
Hvor aldrig jeg fandt Bund!





www.libtool.com.cn

Tonerne.

I Skumringens Stilhed
Nun spiller og synger;
Paa Tonerne's Bølger
Min Længsel gynger;
Med dem den stiger,
Med dem den daler, —
Chi hun, som jeg elsker,
I Toner taler.

Der ligger en dragende
Magt i Sangen,
Den holder en hemmelig
Gaade fangen; —
Den gjemmer det Navn,
Som vakte de sømme,
Blyge, bævende
Jomfrudrømme.

Aldrig i Ord
 Sif det ud sig svinge;
 I Conerne blot
 Tør det hvissfende klinge; —
 I dem tør hun tolke,
 Hvad Hjertet rummer
 Af anende fryd
 Og af navnløs Kummer.

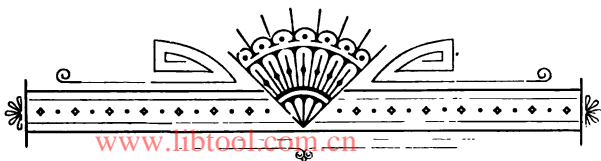
Derfor min Sjæl
 De tryllende drager,
 Alt som de vekslende
 Jubler og flager.
 Og medens jeg lyttende
 Verden glemmer,
 I Conerne blander sig
 Spørgende Stemmer:

Af, om jeg kunde
 I Templet træde,
 Og plyndre Sjælens
 Udfyldige Rede,
 Og gribe i flugten
 De flaggrende Tanker,
 Og høre, hvor Hjertet
 I Barmen banker, —

Vild: mit Savn da
 Sluffes derinde?
 Vilde min Toit da
 Løsningen finde?
 Vilde jeg se da
 Mit Billed dølg
 Sig blandt hendes Længslers
 Løstige følge?

— Saa Klinger de ængstelig
 Spørgende Stemmer,
 Mens aandeløs lyttende
 Alt jeg glemmer.
 Og Drømmene ind
 I sit Net mig spinder,
 Mens Conerne dør,
 Og mens Klagen svinder





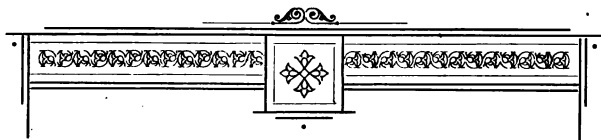
I Krydsilden.

Jeg stod engang i en Krydsild
Af smeltende Blikkes Blod;
fra Hjerte ud den strømmed,
Til Hjerte ind den flød.

Men jeg blev ikke varm af
De funklende Øines Ild, —
Jeg følte kun en Smerte,
Som snøred Brystet til.

Thi mig ei Straalerne rammed, —
Jeg stod kun paa deres Dei;
Og den, min elste elsted,
Af — det var ikke mig!





www.libtool.com.cn

Rosen og Tistlen.

I Hjertets Blomsterhave
Der voksede en Rose op.
I Vaarens Stund den strakte
Mod Himlen sin unge Knop.
Ved Solens Kys den aabned
De rødmende Blades favn.
— Og Herren var Rosens Gartner
Og Kjærlighed dens Navn.

I Hjertets Blomsterhave
Til Sommeren saa jeg den.
Men Lys og Varme mangled,
Og derfor den visned hen.
Den smægted i Skyggens Mørke,
Og Kuldens Pust den bed.
— Thi Kjærligheds Sol er Lykke,
Dens Liv Gjentkjærlighed.

Og Bladene spredtes for Vinden
Og gjentes i Jordens Skød.

Men op af Grunden isæden
En Tistel sig Veien brød.

Den frittede stivt i Vinden

Og lo af Kuldens Gys.

— Hvad har vel Hadets Tistel

At gjøre med Sol og Eys?

Den frittede stolt i Vinden

Og lo til Solens Skin:

Skyggen vel Kojens Stængel

Knækker, men ikke min!

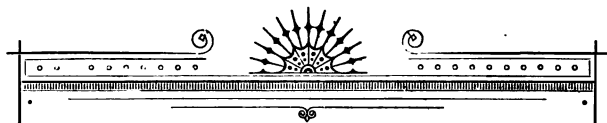
Rører man mig, jeg stikker, —

Mit Værn er Pigges Brand!

— Hvor mangt et Menneskehjerte

Maa trøste sig ligedan!





www.libtool.com.cn

Bellas Hjerte.

Som en liden straataft Hytte
Drømte hendes Hjerte jeg.
Opad Væggen Vin-Guirlander
Smukt og frodigt slynged sig.
Bag de dølgende Gardiner
Smilte Stuen lun og ren;
Og — det bedste af det hele —
Der var bare Plads for én.

Nu har jeg faat andre Tanker, —
Hytten sunket er i Grus.
Nu jeg synes, hendes Hjerte
Eigner mest — et Leiehus.
Bag de dølgende Gardiner
Smiler Stuen lun og ren;
Men — det skal Vorherre vide! —
Der er Plads for mer end én!

Altid er der Omkalfatring, —
 Hendes Husrum er i Vind.
 Naar den ene Leier flytter,
 Drager straks en anden ind.
 Ingen slaar sig ned for Ulor,
 Ingen fæster stadigt Bo;
 Nei, de leier kun et Kammer
 for en Maaned eller to.

Naar saa flyttedagen kommer,
 Staar Værtinden i sin Dør,
 Neier blidt til alle Sider
 Og gjør pynteligt Hønnør:
 Vær velkommen, smukke Herre,
 Og farvel, min gamle Ven! —
 Tør kun Taaren, lille Bella,
 Smilet kommer snart igjen!

— Og saa jeg har engang boet
 I det smukke Leiehus. —
 Lidet Kammer oppaa Kvisten
 Uden alstens Stas og Krus.
 Men tilslut det blev for broget, —
 Ingen Ro ved Dag og Nat;
 Derfor sa' jeg op til Paaste
 Og tog atter Staven fat.

Da jeg gik, paa Trappens Trin min
Efterfølger mødte jeg.
Koldt vi buffed for hinanden,
Medens Bella neied sig:
Vær velkommen, smukke Herre,
Og farvel, min gamle Ven! —
Tør kun Taaren, lille Bella,
Du har jo faat en igjen!





www.libtool.com.cn

Visitten i Helvede.

Min frøken, en løierlig Tante
I dag i min Hjerne tog Plads:
I Anden jeg saa Dem at banke
Paa Porten til Satans Palads

Og for nu mit Hjerte at lette
Og Dem at forbedre kænste
Jeg vil Dem sandfærdigt berette,
Hvad der jeg fik høre og se.

— I forgaarden, mens De maa vente,
Der lyder Velkommen'er nok ;
Ho-ho, det er gamle Bekjendte
Blandt Stenenes myldrende flok.

Dørvogteren letter paa Hatten:
 „Min Frøken, Slitagen er svær,
 Og derfor hver eneste Klatten
 Af Brosten velkommen os er.

Vi har nok holdt ordentlig Regning,
 Hver Gang paa et forsæt De bar; —
 Jo-jo, af vor forgaards Brolægning
 De store Fortjenester har!

Erin ind, se der staar Principalen!“ —
 Dørvogteren hastigt forsvandt,
 Og inde i Helvedes-Salen
 Hans Høihed Dem hilser galant:

— „Godmorgen, min Frøken, forbunden
 for Æren af Deres Døst;
 Men ærligt jeg tilstaar, i grunden
 Jeg vilde Dem helst være kvit.

Ut fige, forstaar fig, for Tiden, —
 Jeg nægter ei nogen Logis;
 Men det kan vi tale om fiden, —
 Nu er der ei Mening deri.

Dor elskede Jord at berøve
 Slig Skjønhed er ei jeg tilfinds; —
 Sidt vakkert den vel kan behøve
 Til Trøst for al Styghed, som finds.

Jeg kjender jo Deres Talenter,
 Som ofte beundret jeg har;
 Men netop af den Grund jeg venter,
 Forinden Dem til mig jeg tar.

Jeg ved nok, at Ilden, De stuer
 Herinde langs Væggene spændt,
 Er spag mod de tærende Luer,
 De tidt har i Hjerterne tændt.

Se, det kan jeg like, min Frøken,
 Sligt Syn kan opkvikke ens Krop, —
 Det er noget andet end Røgen,
 Som stiger fra Ultrene op!

— Der endnu gaar virkelig Bengler,
 Som tror paa „det gode“ og sligt
 Og mener, at Kvindfolk er Engler
 Og Livet et lokkende Digt.

Om „Kjærlighed“ stadig de pjatter, —
 Den holder de frem som et Skjold.
 Dens Dæsen kun taget jeg fatter,
 Men ønsker den — Poffer i Vold!

Dens Virkning er ganske mærkværdig, —
 Den Ting har jeg tidt tat iagt:
 Jeg ofte har troet mig færdig,
 Havt Legem og Sjæl i min Magt; —

Saa tog de med ét paa „at elske“,
 Og Spillet jeg tabte igjen.
 Til Lam blev de værste rebelske
 Og Uflinger næsten til Mænd.

Selv Spottere pludselig fjærligt
 Tog Plads iblandt Sværmernes Kor, —
 Og alle fandt Livet saa herligt
 Og stjon den elendige Jord.

— De lærer dem af med den Grille,
 Og det gaar i en — to — tre,
 Saa snart der ei findes en fille
 Igjen af den dumme Idé.

De viser, at „Øinenes Flamme“,
 Som Narre saa daarende fandt,
 Ei altid fra Himlen de stammer,
 Men ogsaa — fra Helved iblandt.

De lærer, at Barmenes Bølger,
 Som Blodet til Kinderne jog,
 Ei altid et Hjerte de dølgjer,
 Men stundom — en hvissende Snog.

De viser, kun Daarerne bygger
 Sit Haab paa en rødmende Mund; —
 Tro paa den, naar Maden den tygger,
 Det andet er — Mundsveir kun.

De kommer med Smil og med Latter
 Og smisser, — til Hjertet er tabt.
 De Staffrer, — den næste Dag atter
 En ny De har Salighed stabt.

Naar alle til Slutning saa svor paa,
 At alting var Løgn og Bedrag,
 Og ingenting mere de tror paa, —
 Se, da har jeg vundet mit Slag.

Da ved jeg, at hvor de sig vender,
 Til Helvede bær det engang.
 Og mine Principer De kjender:
 Jeg gjør ei Pasfagen for trang.

Nei, Dansfeligheden bestaar i
 At bringe dem rigtig paa Dei;
 Er det først besørget, det gaar i-
 mod Maalet i flygende fei

Den Rolle, min deilige Slange,
 Den spiller De mesterligt godt.
 O, havde som Dem blot jeg mange,
 Saa skulde vi her leve flot; —

Saa skulde vi snart holde fester
 Paa „brændende Hjerter“ hver Dag
 Og bryde os Pokker om Præster
 Og andre af lignende Slag.

— Det er min oprigtige Tolkning
 Af Tak for, min Hjælper De var; —
 Jo-jo, af vort Riges Befolkning
 De store Fortjenester har!

Og derfor -- jeg er Dem forbunden
 for Æren af Deres Visit;
 Men nu, maa jeg sige, i grunden
 Jeg vilde Dem helst være kvit.

Farvel og god Lykke, min bedste,
 Bliv ved kun, som De har begyndt,
 Saa skal ved vort Møde, det næste,
 De slippe at tigge mig tyndt!"

— Jeg hørte med Porten en Dunken,
 Saa Dogteren ta' til sin Hat, —
 Og i mine Tanker hængsunket
 Som før sad jeg atter forladt.

Men hemmelig tænkte jeg dette:
 Den fanden, det er dog et fæ, —
 Han tror, han skal faa en Kofette
 Og saa faar — en Nonne han se!





Amors Besøg.

Frøkenen sad i sit Jomfrubur,
Mens vide Tanterne banked
Til Takten af Stuens piffende Uhr, —
Da raftt paa Døren det banked

Ind tren en Herre strunk og stram,
Med Briller og Barter svære.
Han hilste paa hende og hun paa ham
Og spurgte: „Hvem har jeg den Ære?“

„De husker mig ikke?“ forundret han spør
Og Øinene paa hende hester,
„Jeg er Gud Amor, — De kjender mig for,
Naar bare De tænker Dem efter.

Amor, som altid De ser Dem i
 I Ungdommens frivilde Dørm. —
 Gud Amor, som aldrig De lader paa
 Med Livet i sin Hjerne og Sunde!"

— „De Gud Amor, De frække Mand,
 Hun roper halvveis fornærmet,
 „Og sigt tror De virkelig, at De kan,
 Min Herre, mig binde paa Ærmet!"

Amor, — den lille legende Gud
 Med den sjæ mste, lyftige Latter!
 Som Snipper ser ei hans Dinger ud,
 Og en Stof ei hans Bue erstatter!

Om Panden flommer hans krollede Haar, —
 I Naffen han neppe det stiller, —
 Og for at slaa sine Hjertejaar
 Behøver vist ikke han — Briller!"

— „Min frøken, spar Deres spydige Spot,"
 Saa gjenfoarer Herren alvorligt,
 „De har nok, det kan jeg mærke godt,
 Kun fulgt med Ciderne daarligt.

Som dér De figer — med flaggrende Haar
 Og uden saapas som en Skjorte —
 Jeg kommer kun i én Gang i Ungdommens Daar
 Og banker paa Hjertets Porte.

Da funkler ens Øie, da brænder ens Kind,
 Og Hjertet af Salighed hopper, —
 Da gaar der et Pust som af Vaarens Vind
 Henover de spirende Knopper.

Slig kom jeg jo ogsaa til Dem engang:
 Min Kjærligheds Kval jeg forflarte;
 Jeg bad Dem at lytte til Hjertets Trang, —
 Men huffer De saa, hvad De soarte?

De spurgte mig spodst, om jeg hested mit Sind
 Ved Digternes dumme Fortælling,
 At man kan leve af Nordenvind
 Og mættes af Maaneskinsvælling.

De kaldte mig selv for en opløben Gut,
 Mit Frieri keitet og skjændigt,
 Og bad mig pakke mig hjem tilslut —
 For at klæde mig mere anstændigt!

Nu synes jeg selv, at min hele Færd
 Dengang var noget for luftig;
 Nu taler jeg ikke om Kjærligheds Værd,
 for — nu er jeg bleven fornuftig.

Nu beder jeg heller om Hjertet ei,
 Kun om Haanden, — og neppe jeg feiler
 J, at De nu vil betragte mig
 Som en ganske høvelig Veiler."

Han gjorde for hende et høfligt Suf
 Og bød hende smilende Armen.
 — Hvem ved, hvad der laa i det lønlige Suf,
 Som steg hende op ifra Barmen!

Var det en Gjenklang af Angrens Slag,
 Som brudt gjennem Sjælen toned?
 Hvad eller et Kættelsens Vandedrag,
 fordi hendes Haab blev kronet?

Ja, derom faar ingen den mindste Bæfted,
 Og ingen behøver det heller.
 Tanker er toldfri, og Sukke med,
 Og her jeg kun fakta fortæller.

Dift er det, at rødmende Haanden frem
 Hun gav til den budte Forening. —
 Ei noget paa Jorden er godt som — et Hjem,
 Dar troligvis Frølenens Mening.

Men siden, saa ofte man nævnte en List
 Af den lille farlige Skytte,
 Hun rysted paa Hodet og paastod forvist,
 At — det er bare en Mythe!





www.libtool.com.cn

Ulvorsord.

Du fik Naturens bedste Gaver
Af Lyffens fe paa Duggen lagt:
En Nnde, rig som Sydens Haver,
Og Uand, som gav din Nnde Magt
Du kunde Lys og Varme sprede,
Dir hvor du vilde skabt et Hjem; —
Kun Skade, du fandt større Glæde
I Ufreds Uand at mane frem!

Jeg drev for Fantasiens Strømme
Mod Idealets ante Pragt.
Du kom, — og mine vege Drømme
fik Livets form og Sandheds Dragt
Jeg Ustylds Sne saa paa din Pande
Og Himlen i dit klare Blik; —
Uf, stuffet Tillids Helvedsbrande
Var alt, hvad jeg tilbage fik!

Du stod der — rank, mens lyst det glitred
 Af dine Loffers gyldne Flod;
 Du saa paa mig, — og gjennemfittret
 Af dine Øines Jld jeg stod.
 I dem jeg Solens Blød velsigned,
 Men blandt dens Dyder glemte én:
 At, deri og de Solen ligned,
 At lige de paa alle Sten!

Og som du henad Veien dansed
 I Skjønheds flaggrende Bevandt,
 Og mens beundrende jeg stansed,
 Fortabt i Synet, før det svandt, —
 En Skygge dig i Hælen fulgte,
 Lig Somrens flor den blege Høst; —
 Nu skal du se, hvad Skallen dulgte,
 Og høre Sandheds Alvorsrøst!

Du lod dit Hjertes rige Skatte
 For alle Vinde hvirvles om;
 Men kan du ei, min Skjønne, fatte,
 Din Kiste derved snart blir tom?
 Den Tjener ei sin Herre hued,
 Som grov sit Pund i Jorden ned;
 Men tror du vel, det bedre dued
 Sin Lands Talent at — høre med?

Du legte, Katten lig med Musen,
 Med dine Offres Kjærlighed
 Og lod dem fryde sig i Kusen,
 Til deres Krumspring du blev fjed.
 De, som for Alvor optog Spøgen,
 Paa dine Luner brændte sig; —
 Men saa du ei for Dirakrøgen,
 At andre mored sig med dig?

Du Livet som et Bal betragted,
 Hvor Glædens Rose blev dig raft --
 for næste Dag at bli' foragtet
 I Mindets Skrammelskuffe lagt.
 Der skal du engang frem den heite,
 Naar Vintren dækker Vaarens Spor; --
 Men husk, den Skat gir ingen Rente,
 Og dens Værdi er ikke stor.

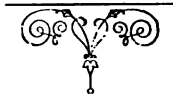
Hvad vil du finde der, naar trættet
 Af Tant og fjas du søger fred
 Og tænker paa, hvad du har mættet
 Din Sjæl paa Livets Vandring med?
 En Kraus af visne Blomster bare,
 Hvor ingen frugter staar igjen, —
 Erindringstegn fra Smigrens Skare,
 Men intet fra en trofast Ven.

Thi han ei nøies vil som Hunden
 Med Smuler fra sin Herres Bord;
 Han vil ei sliffe sig om Munden
 for hvert et naadigt Smil og Ord;
 Han vil din lette Gunst ei dele
 Med hver, som gaar din Dør forbi; —
 Han fordre vil din Sjæl, den hele,
 Og af, den kan du ikke gi!

Den har du myntet ud som Penge,
 Der vandrer rundt fra Mand til Mand;
 Den har du leflet med saa længe,
 At du den selv ei kjende kan.
 Men engang vil dens brudte Stemmer
 Med Magt til Regnskab kræve dig,
 Og Synd, som nu dit Lætfind glemmer,
 Med Trusel spærre dig din Vei.

Da skal du se dit Liv som Avner
 forsvinde nedad Mindets Elv;
 Da skal du mærke, hvad det gavner
 At vinde alt — kun ei sig selv.
 Da skal du ræddes for at høre
 Din Ungdoms brustne Røst igjen;
 Da skal det runge for dit Øre:
 De den, som gav forargelsen!

— Nu har jeg talt, og Hærmens Fattel
Jeg slukker ud og kaster bort
Lad Stormen slide Tang og Taffel, —
Det gjør blot Pinen mere fort!
Men skal du flere Hjerter fange,
Du skønne Huldre, paa din Vei,
Saa gid du ei maa møde mange,
Hvem Pilen rammer dybt som mig!





Tømmermænd.

Naar man draa sig fuld om Kvælden,
Kjender man om Morgnen efter
Tømmermænd i Hjernefalten
Hamrende af alle Kræfter.

Man vil tænke, man vil virke,
Glemme Nattens yre Raser; —
Tømmermændene paa Porten
Jager fluksens hele Stafen.

Haardt de hamrer, trutt de banker,
Indtil træet man gir sig over,
Lægger Hodet ned paa Puden,
Ønfter, at man atter sover.

— Netop sig jeg ogsaa har det,
 Skjønt jeg ei om Natten rumled,
 Og skjønt ikke Vinens Dunster
 Gjorde Hodet mit fortumlet

Men i Rus jeg dog befandt mig:
 Kjærlighed var flaskens Mærke, —
 Og da jeg af Rusen vaagned,
 Følte jeg mit Hoved værke.

Jeg vil tænke, jeg vil virke,
 Hele mig med Glemsels Plaster; —
 Tømmermændene paa Porten
 Fluxsens hele Stafan kaster.

Haardt de hamrer, trutt de banker
 Hendes Navn med tunge Klubber,
 Spigrer det i Hjernefasen
 Fast med tusind spidse Nubber.

Overalt imøde glor det,
 Bort fra Øret op til Isen; —
 Dil paa andres Navn jeg tænke,
 Hendes kommer dog i Spidsen!

Og det yrer og det myldrer
 Frem af alle Hul og Hjørner; —
 Hvor kan jeg paa andet tænke,
 Naar mod det jeg stadig tørrer?

Tom mig synes Hjernen være; —
 Den er ikke tom -- desværre,
 Men den ene forestilling
 Gjorde sig til alles Herre.

Den er ikke tom desværre, —
 Den er fuld, se det er Tingen,
 Fuld af gamle brudte Stumper
 Af et Haab, som knækked Dingen.

Nu det kan ei længer flyve;
 Splintret ligger det derinde
 Som en kold og livløs Masse,
 Der ei Veien ud kan finde.

Derfor det i Panden banked,
 Derfor det for Øret sused; —
 Og hvad hjalp det vel, jeg lofte
 Aldrig mer at bli' beruset?

— Naar man drak sig fuld om Kvælden
 Og blev smaaøid Dagen efter,
 Varte det dog et saa længe,
 Før man atter kom til Kræfter.

Hodet ned i Vassebollen
 Og et rent Glas Vand i Struben, —
 Dermed har man gjerne klaret
 Virkningen af Brændvins-Sufen.

Her ei noget saadant nytted:
 faafængt badede jeg Hodet,
 faafængt, faafængt jeg forsøgte
 Gyde iskoldt Vand i Blodet.

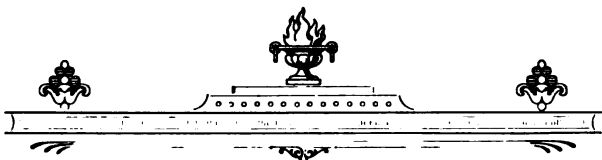
Mer det kun i Panden værked,
 Mer det kun i Blodet brændte, —
 Indtil jeg, fortvilet næsten,
 Lod en gammel Doktor hente.

Roligt han paa Pulsen følte,
 Langsomt han paa Hodet ryfted; —
 Intet Under! thi mit Hjerte
 Hamred ellevildt i Bryftet!

Klogt var vist det Raad, han gav mig,
Om dets Mening ret jeg fatter: —
Her, min Ven, et andet hjælper
End at drikke fuld sig atter.

Ellers kan man sig forbedre,
Men, — sa' lunt den gamle Kallen, —
Har først saadan Rus man tat sig,
Er man — redningsløst forfalden!





www.libtool.com.cn

Drømmesyner.

En Nat, jeg vandrede paa Drømmens Veie,
Steg Kjærlighedens Engel til mit Leie,
Og før jeg blændet kunde Blikket dølge,
Med Haanden vinked han og bød mig følge.

En Svalhed straks mit Væsen gjennemstrømmed,
Paa lette Dinger vi i Luften svømmed;
Saa fór vi did, hvor Evigheden bygger
Et Livets Tempel mellem Dødens Skygger.

- først kom vi til en Egn, hvor Mørke ruged
Og gulfne Kroppe klamt i Favnen knuged;
De nøgne Lemmer slitted Frostens Tunger,
Og deres slunkne Træf streg høit om Hunger.

Se, sagde Englen, mens han rynked Brynet
 Og vendte sig med Gysen bort fra Synet,
 Der ligger de af Angstens Kvaler naget,
 Som den, de elsked, troløst har bedraget.

— Og op vi steg igjennem Skoddens Banke;
 Der saa jeg blege Skygger rastløst vanke;
 Med søve Blik de famled om iblinde
 Og søgte en, de aldrig kunde finde.

Der ser du dem, lod Røsten ved min Side,
 Som for sin lave Sjæl maa Straffen lide;
 Sin Kjærlighed de sveg, af Rigdom fristet, —
 Her søger frugtløst de, hvad de har mistet.

— Nu lysned det, mens altid op vi svæved;
 Da saa en Flok jeg, fattig og forrevet;
 De taust og stille sad og med et eget
 Livstræthedens Udtryk i sit Ansyn præget.

Hid, lod min førers Røst, blir alle sendte,
 Som ei til Kjærlighedens Længsler kjendte;
 De Hjertets bedste Liv har aldrig levet, —
 Derfor er Tomhed deres følge blevet.

— Med it i Straalevarme Taagen smelted,
 Og over Skyer, der som Dover vælted,
 Jeg Par paa Par saa ved hinandens Side
 Paa hvide Dinger gjennem Luften glide.

Da smilte Englen, og for Øret sufte
 Igjennem Toner, som min Sans beruste:
 Her samles alle deres Sjæle sammen,
 Som tro paa Jorden næred Guddomsflammen!

— Men de, jeg spurgte, og min Stemme bæved,
 Som tro mod Kjærlighedens Bud har levet,
 Men den, de elsked, aldrig kunde vinde, —
 Hvor skal jeg disse efter Døden finde?

Tys, Englen hvistted, Kjærlighedens Gaade
 Kan ingen Sjæl i Støvets Lænker raade. —
 Han mine Øienlaag med fingren rørte,
 Og Natten dulgte, hvad jeg saa og hørte.



www.libtool.com.cn

Tunge Timer.

www.libtool.com.cn

— Saa naturligt, som at Brydte
Stonner, naar det bliver frydet.

Henrik Wergeland.



1.

Pandora lig hun yndig til mig svæved,
Om Halsens Sne de gyldne Koffer bæved,
J Øiet tusind Amoriner smilte,
Og Morgnens Purpur varmt paa Kindet hvilte.

Som før Pandoras daared hendes Stemme,
Saa den, der lytted, maatte alting glemme;
Men farlig, farlig som Sirene=Sangen
Den Hjertets Fred i Tonerne tog fangen. —

Nu staar jeg magtløs i min Længsel bundet,
Eg Epimethus haanligt overvundet,
Fordi mig selv i Rufen jeg forglemte.

Men hvor er Haabets Gnist, som Æsten gjemte?
Uf, jeg har længe søgt og spurgt og grundet,
Men endnu, endnu har jeg den ei fundet!



www.libtool.com.cn

Et Øieblif — et Glimt af Saligheden —
 Til hendes lyse Smil mit Haab sig klynged,
 Og hver en Kummer, som mit Livsmød tynged,
 forsvandt som Skygger fra et nyfødt Eden.

Uf Lyffens friske Morgenbad forynget
 Min Sjæl sig svang som Lærken op fra Røden,
 Og hvert et kvalfuldt Minde sank i Glæden
 Som i et Hav, hvis Speil i Solglans gynged. —

Et Øieblif! — Hvi jaa jeg Bølgens Krusning
 I Ørnens Sand, naar det var Blændværk blot,
 Som vakte Tørsten uden den at slukke?

Hvi fik jeg ane Kjærligheds Berusning,
 Naar Døren til dens fagre Trylleflot
 Sig aabned kun for straks igjen at lukke?



www.libto3l.com.cn

Skjænt mig en Regn af Rigdoms gyldne Spande,
 Og jeg vil savne, hvad jeg arm forlod.
 Slyng Ærens Laurbærkrans omkring min Pande,
 Og jeg vil træet den kaste for min fod.

Lad Glæden mig sit Delystbæger blande
 Til Randen fyldt med Druens hede Blod,
 Og jeg vil tørste ved den friske flod
 Og trist mit glædesløse Liv forbande.

Men lad mig hvile i min elstes fang
 Og hendes Stemme hviſte i mit Øre
 Det Ord, jeg helst af alle vilde høre, —

Da skal jeg stolt foragte Kongers Rang,
 Og fjernt fra Glædens vinløvkrante Klynge
 Skal jeg med Lyft om Livets Jubel synge!



www.libtool.com

Jeg strakte Armen ud og Kraften kjendte,
 Som soulmed ungdomsfrisk igjennem Aaren.
 Jeg sendte Tanken ud, og hjem den vendte
 Med gylden Sæd, paa Kundskab's Ager Aaaren.

Jeg saa omkring mig, og mit Øie brændte,
 Mens Naturen lo og sang i Aaaren
 Kom hid, du Grubler, her kan Fred du hente
 Og lade Solens Straaler tørre Aaaren!

Men træt jeg sukked: Hvad er Kraftens Kjærne,
 Naar hendes Liv den ei fik Lov at værne?
 Hvad er en Tanke, som blir kvalt af Tvil?

Og hvortil gavner mig Naturens Smil?
 Kun hendes Aande fik den til at gløde, —
 Da hun gif bort, den laa der kold og øde!

Stamm

www.libto51.com.cn

En Dag i flinsyg Marter gennemstridt!
 En Nat af sønløs Grublen overfaret!
 Hvor blev mit Hjerte langsomt sønderflidt
 Og brændt af Bryftet ud, lig Gift af Saaret!

Da — som et Angstens Støn i Mareridt —
 Et Suf fik Luft og blev mod Himlen baaret:
 Min Gud, jeg bad, o gør mit Hjerte frit,
 Og lad mig glemme, hvad mit Sind har daaret!

Men der er langt til Himlens Hvælv fra Jord!
 Min Bøn paa Veien blev af Djævla stjålet,
 Og rundt mig lød i haanligt Latter-Kor:

Du Daare, sig just hærder Ilden Staalet!
 Hvad skal du med et Hjerte vel derinde?
 Naar det er dødt, vil al din Kval forsvinde!

www.libtool.co6.cn

Han havde Verdensordnens Love krænket
 Og mod de høie Guder sig forbrudt;
 Derfor han blev fra deres Lag forskudt
 Og overmandet til en Klippe lænket.

Og over ham et Ormegab blev sænket,
 Hvis Gift som Drif hans tørre Mund blev budt; —
 Saa laa han stønnende til Verdens Slut,
 I Lænker snørt, af Edder oversænket.

— Min Lodd er Lokes: Elskov er den Magt,
 Som har min frie Sjæl i Lænker lagt
 Og i sit Tryllegarn mig holder bunden;

Og mine bittere Minder er den Orm,
 Hvorfra bestandig under Længslers Storm
 Mig Eddergiften drypper ned i Munden!

2

7.

www.libtool.com.cn
 Alt elske varmt og se sin elskte vende
 Med kold foragt sig bort fra Bliif og Bønner, —
 Det er i Daarens Stund dens Duft at kjende,
 Mens stængt bag Fængslets mørke Mur man stønner.

for én, for én med Ungdoms Blød at brænde,
 Mens hun en anden med sin Gunst belønner, —
 Det er for Hestens Hov sit Liv at ende,
 Mens Seirens Jubel gennem Luften drønner.

Men elske den, man hader i sit Hjerte,
 Tilbede den, man af sin Sjæl foragter,
 Og blande Tvilens Gift med Tabets Smerte, —

Det er at slides mellem Mørkets Magter,
 Det er at piffes gennem Spidsrod-Ræffer
 Forud. n Raft, saalangt sig Livet strækker!



8.
www.libtool.com.cn

Jeg løstede trodsigt Panden op mod Gud,
 Og over Livet lød min bittre Klage:
 Hvi deltes Skjæbnens Gunst saa uligt ud,
 At nogle nyder, — andre maa forfage?

Hvi finder de, som gav hver Dag dens Plage,
 Sin glade Lykke hos en elsket Brud,
 Mens jeg, som fulgte blindt mit Hjertes Bud,
 for hvad jeg tabte intet fik tilbage?

Da lød en Stemme, streng og mild tillige:
 Kun de kan Lykken naa, der aldrig lærer
 Den Jld at kjende, som dit Bryst fortærer.

Din stolte Higen er en Jakobs-Stige:
 I himmelsk Glans og Herlighed den straalер,
 Men kun i Drømme du dens Skue taaler!

5

www.libt9l.com.cn

Der gaar et Sagn om en, hvem Huldrens Sange
 Med Koglefunster drog i Bjergets Skjød;
 Der sad han drømmende i Tider lange,
 Til Kirkeklokkens Klang hans fængsel brød.

Men hvad han høre fik som Huldrens fange,
 Med jælsom Magt for Øret siden lød,
 Og midt i Livets Larm og Dagens Glød
 Han længted ind igjen til fjeldets Gange. —

Saa lever ogsaa jeg paa Mindets Skat,
 Og alt hvad jeg har stridt ved Dag og Nat,
 Mit Hjerte dog i Huldrens Slot har hjemme.

I Livets Larm jeg vandrer om forladt;
 Naar alt er taust, jeg hører hendes Stemme, —
 Jeg vil ei mindes, og jeg kan ei glemme!

www.libtool.com¹⁰.cn

Der er en Trøst, en Haabets Trøst for hver,
Som den, han elsker, ei paa Jord kan vinde, —
En Trøst, der laaner Døden Livets Skjær
Og slutter Lægedom for Savnet inde:

Hvad her er skilt, det skal forenes dir,
Hvor alt det skjulte skal i Dagglans sinne,
Og dem, som her har havt hinanden kjær,
Skal hisset Evigheden sammen binde.

Der er en Trøst, — men mig den ei beredtes;
Thi frugtløst maatte jeg min Elskov øde,
Frugtløst som frøet, der paa Veien spredtes.

Min Kalden uden Svar i Luften døde;
Og derfor vil min Sjæl engang i Himlen
Gaa fred- og hjemløs om blandt Vandevrimlen!





Omvendelse.

Jeg har stadig noget skeptiff
Mig til Troens Dogmer stillet
Og i visse Lærepunkter
En forhærdet Kjætter spillet.

Jeg har aldrig magtet sværge
Helt til nogen Kirkes faner; —
Eige éndis forekom mig
Katholik og Lutheraner.

Men i én Ting er jeg nylig
Af Erfaring bleven sikker,
De har Ret i sit System, de
Orthodoxe Katholikker.

Uden Prutning, her som hisset,
Gjælder Troen hos de fromme:
Man må gennem Stjersilbs-flammen
for i Himlen ind at komme!





Hun er min!

Er det kommet for fremmedes Øre?
Har du sagt det, du hvissende Vind?
Har du sagt, hvad hun jeg skulde høre:
Hun er min, — hun, jeg elsker, er min!

for mit Øre med Klokker det ringer,
I mit Bryst som en Stormvind der gaar,
Rundt omkring mig det dufter og klinger
Som en Sang om den nyvakte Daar!

Jeg har jublet og kysset og kryftet,
Hun har hvisset og sukket og smilt! —
Hvorfor sprængtes ei Hjertet i Brystet,
Hvorved nys hendes Hoved har hvilt?

Tør jeg tro paa en Lykke som denne, —
 Paa et Liv uden Ønster og Savn?
 Er ~~vei~~ ~~Jorden~~ ~~for~~ ~~trang~~ ~~til~~ ~~at~~ ~~spænde~~
 Om en fryd uden Grænse og Navn?

Tag i favn mig, du brusende Bølge,
 Kjø! med Skumsprøit mit brændende Kind!
 Lad mig stige i fuglenes følge
 Op mod Himlen, du susende Vind!

— Nei, o Jord, du som loffende breder
 for mit Øie din ukjendte Vei,
 Du, som hørte de luende Eder, —
 End jeg kan ikke stilles fra dig!

Lad mig leve endnu, — lad min Lykke
 Staa sin Prøve i Livskampens Dyst!
 Lad mig leve endnu, — lad mig trykke
 Hele Verden til jublende Bryst!

Lad mig leve endnu, — lad mig leve,
 Om saa Lykken skal synke i Grus,
 for at Sjælen kan skjælv og bæve
 I Erindringens salige Rus!





www.libtool.com.cn

Stille Lykke.

Er det sandt, du min elskte,
At jeg eier dig hel, —
Hvert et Smil paa din Læbe,
Hvert et Suk fra din Sjæl?
Er det sandt, at mit Billed
Ene fylder dit Sind, —
At i Evighed altid
Du er min, du er min?

O, saa kom da og læg dig
Med dit Bryst ind til mit,
for at Hjertet kan føle,
Hvor det banker mod dit,
for at tyst jeg kan hviſte,
Hvad jeg salig har drømt; —
Nei, jeg kan ikke sige,
Hvor jeg elsker dig ømt!

Jeg blir taus, naar jeg lytter
Til din Tales Musik,
Jeg blir stum, naar jeg drufner
I dit tindrende Blik;
Og dit Kys, — nei, nu vil jeg
Med min Snaf holde ind, —
Chi min Mund kan ei taale,
At du kysser mit Kind!





Kjærlighedsfang.

Jeg speided blandt Stjernernes Hær efter Himlen; —
Jeg fandt den hos dig midt i Menneskevrirmlen!

Jeg Sandheden søgte blandt tørre Begreber; —
Nu drifter jeg den af to rødmende Læber!

Jeg tænkte, at Saligheds Løfter var Løgne; —
Da fandt jeg den gjemt i to straalende Øine!

Jeg mente, at sluffet var Kjærligheds Kjerte; —
Nu ved jeg, den bor i dit trofaste Hjerte!

— Og derfor, min elskte, kun faafængt du beder
Mig Blikket at løfte mod høiere Glæder.

Og derfor det nytter kun lidet at klandre,
 At sjelden jeg søger mit Selvfab blandt andre.

www.libtool.com.cn

Saa længe dit Øie af Kjærlighed straalere,
 Jeg ynkter de Staffrer, som Stjernerne maaler.

Saa længe dit Hjerte af Kjærlighed banker,
 Kun det vil jeg hvile de flaggrende Tanter.

Dit Bud er min Lov, og din Favn er mit Eden; —
 Hvor kan man saa byde mig Himlen isteden!





Min Skat.

Det aldrig har stemt med mit Ungdomsfind
At være en knarrvorren Gnierpind,
Der sidder ved Dag, der sidder ved Nat
Og ruger over sin døde Skat.

Langt visere, tænkte jeg, er da han,
Som tærer paa Livet saa godt han kan, —
Gir ud, hvad han har, tar Resten paa Borg
Og lar hver Dag ha' nok med sin egen Sorg.

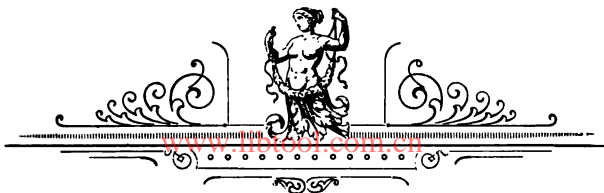
— Jeg Daare, hvor er det vel nu blit af
Den flothed, som jeg min Beundring gav?
Jeg vandt mig en Skat, jeg følte mig rig, —
Og straks blev jeg netop hin Gnier lig!

Med Glæde jeg holdt under Laas og Slaa
 Min Rigdom gjemt i en ensom Draa,
 Og ei har jeg Raad, sjønt Lagret er stort,
 At give en eneste Styver bort.

Chi Skatten, som jeg paa min Livsvei fandt,
 Var Kjærligheds trofaste Lyfkes-Pant;
 Og dyrere Skat, det sikkert jeg ved,
 Paa Jorden ei findes i Evigbed.

Se, derfor det er, jeg har stiftet Sind
 Og er bleven en knarrvoren Gnierpind,
 Der sidder ved Dag, der sidder ved Nat
 Og ruger over min kjære Skat!





Dithyrambe.

Lad andre synge i Salmetoner
Om flugt fra Jorden og Himlens Lyst; —
Jeg synger heller om jordist Lykke
Og himmelft fryd ved et elsket Bryst!

Lad andre sværme for Stjernevrmlen
Og prise Livet i Bod og Bøn; —
Jeg priser ene mit Hjertes Dronning,
Og hendes Smil er min Sangerløn!

— Hvor mildt det vifter, hvor lyst det blinker,
Hvor sødt det dufter i Vaarens Stund! —
Nu vil jeg male min elsktes Billed
I Duft og Farver paa Tonebund!

Jeg dypper Penslen i Morgenrøden,
 Jeg røver Rosernes Hjerteblod;
 Dermed jeg sænker paa hendes Kinder
 Et Skjær af Livsbølgens Purpurflod.

Jeg stryger Støvet af Sommerfuglen,
 Jeg plyndrer Swanernes Silkedun;
 Saa fin er Halsen, saa hvid er Skuldren
 Og Bølgebarmen saa blød og lun.

Jeg sænker Blikket bag hvide Skyer
 I Himlens bundløse Ujurblaa;
 Saa sank min Sjæl i et Hav af Lykke,
 Saa tidt jeg i hendes Øine saa.

Jeg suger Duft af Sinnørs Klokker
 Og af Syrinernes Blomsterdryg;
 Saa kjælent stryger mig hendes Mand,
 Saa sødt beruser mig hendes Kys.

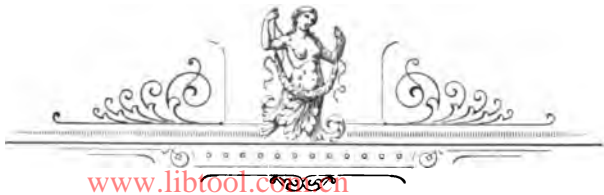
Ja, hun er deilig, min Sjæls Veninde,
 Men deiligst er, hvad hun hvissler mig;
 Hvis Liljen sang, og hvis Rosen talte,
 Saa mildt og loffende lød det ei.

Det fylder Luften med fuglekvidder,
 Med Søndagsstilhed og Bryllupsklang;
 Det løfter Sjælen fra Hverdagslarven
 Mod Evighedernes Englesang.

Og derfor — lad kun i Salmetoner
 De andre synge om Himlens Lyft; —
 Jeg synger heller om jordist Lykke
 Og himmelsk fryd ved min elstes Bryst!

Lad andre sværme for Stjernevrimlen
 Og prise Livet i Bod og Bøn;
 Jeg priser ene mit Hjertes Dronning,
 Og hendes Tak er min Sangerløn!





www.libtool.com

Gudsfelov!

Du stod for mine Øine
Saa ren som Liljens Stengel.
Jeg kysset dig paa Panden
Og kaldte dig en Engel.

Men nei, min egen elskte,
Det kunde jeg ei mene, —
Da fløi du langt ifra mig
Og lod mig staa alene!

Og derfor — vel med Himlen
Jeg ligner dine Blikke;
Men gudsfelov, min elskte, —
En Engel er du ikke!



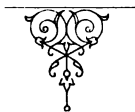


www.libtool.com.cn

Min Stolthed.

Du kalder mig stolt og kånkhænde jeg er det.
Jeg lar mig ei tøile
Af dumme og luvslidte Vaners Tvang, —
Jeg holder for meget paa Menneskeværdet
Til ydmygt at bukke for Rigdom og Rang, —
Til feigt, ved at trues med Peters Nøgle,
At lade min Aand
Knes og knebles af Troens Bøile
Og lægges i Trældoms fornedrende Baand.
Men mod dig, du min eneste,
Skjæreste, renefte,
Duftende Blomst paa min Livsensvei, —
Mod dig, min Stolthed, er stolt jeg ei!
Du ved jo saa godt,
Du min deilige Brud,
At saasnart dine Læber sig aabner blot,
Og dit Øie blidt

Med Bøn eller Bud
 Møder paa Kjærligheds Veie mit, —
 Strafs bliver min Stolthed til Taushed bragt
 Ved Mildhedens Magt,
 Strafs føler jeg som i en Helligdom
 Mig god og from;
 Og alt, hvad i Gjerning, i Ord eller Tanke,
 Af Letfind og Trods jeg har gjort dig imod,
 Hvad harmfuldt mit Hjerte har bragt til at banke,
 Det lægger med Glæde jeg ned for din fod
 Og i Øiet dig ser
 Og angrende dig om Tilgivelse ber
 Og bliver ei glad,
 Før alt du har git mig, hvorom jeg bad!





www.libtool.com.cn

Aftenhvissen.

Kom, min elste, lad de andre
Sladdre kun om Kampelyset; —
Vi vil lifte os i Haven,
Hvor de lune Vinde vifter,
Vi vil sætte os paa Trappen,
Hvor det tætte Løvværk hænger,
Og betragte Maaneglansen
Over fjeld og Skov og Sjø.

— Nei, nu lyver jeg, du kjære,
Op i dine aabne Vind: —
Det er dig, jeg vil betragte, —
Ikke Maanens blege Skive
Med de kolde Midnats-Straaler,
Men dit Ansigts varme Dagglans
Med de friske Rosenfinder
Og dit Væsens dybe Strømme
Under Øiets farvespil.

— Hvor du ser paa mig, min elste,
 Som du vilde gjennemtrænge
 Hvert et Minde fra det svundne,
 Før dit lyie Blif jeg mødte,
 Hver en Tanke let, der siden
 Gjennemlagget har mit Sind!
 — Se mig kun i Sjælen, elste,
 Åbn mine Hjertekamre, —
 Intet, intet vil du finde,
 Som jeg ikke alt har sagt dig, —
 Ingen Tanke, intet Minde,
 Hvor ei du, ei du er med!

O, jeg har saa ofte tænkt,
 Naar jeg saa de andre jage
 Efter Glædens Sommerfugle,
 Mens jeg selv stod kold og rolig
 Og den muntre Æg saa til:
 Hvorfor er du ikke med?
 Hvorfor banker ei dit Hjerte
 Ved den Lyst, som andre lokker,
 Hvorfor lar du Rosen visne,
 Mens den blomstrer for din fod?

Men nu ved jeg det, du kjære:
 Du var endnu ikke kommen,

Du min Livsens Lyft og Glæde,
 Du min fagre Foraarsbrud!
 Du stod bag, om ei jeg saa dig,
 Dig jeg ventede, før du kom!
 Alt, hvad skjønt og godt jeg evned,
 Alle Hjertets sømme Længsler,
 Samled jeg som dyre Statte
 Til en Krans for dig, min Dronning!
 Og nu takker jeg min Skjæbne
 for, at jeg kan sige til dig:
 Se mig kun i Sjælen elskte,
 Åbn mine Hjertekamre, —
 Intet, intet vil du finde,
 Som jeg ikke alt har sagt dig, —
 Ingen Tanke, intet Minde,
 Hvor ei du, ei du er med!

Derfor kan jeg, hel og fri,
 Knæle ned for dine Fødder
 Og foruden Angst og Anger
 Drikke af dit klare Blik.
 Derfor kan jeg, ung og varm,
 Elskovs sømme Eder sværge:
 Ingen har dens Blad besudlet,
 Ingen deler den med dig.
 Derfor kan jeg stolt og glad,

Tænte, naar din Mund jeg kysser,
 Og en overjordist Lykke
 Drysfer Stjerner for mit Blik:
 Lad blot andre kunne byde
 Mer af Guld og Magt og Ære, —
 Ingen kunde dog dig give
 Mere fuldt og varmt et Hjerte,
 Ingen, ingen kunde skjænke
 Dig en større Kjærlighed!





Godnat!

Godnat, du min elskte, alt sildigt det er, —
Hvor Timerne flyver hos den, man har kjær!
Et Kys kun paa Veien, et Haandtryk dertil, —
Og saa maa vi skilles, hvor nødigt vi vil!

Men Drømmen skal bygge, hvad Natten rev ned,
I den skal jeg tage dit Billede med;
Og langt blir jo heldigvis ikke vort Savn:
Snart mødes vi atter i Morgenens favn!

Og derfor vi skilles kan, freidig i Hu.
Et Kys kun til Afsted, — et Haandtryk endnu!
— Godnat, du min elskte, — ti tusind Godnat,
Min egen, min kjære, min eneste Skat!





Længsel.

Hvis Tanken havde Dinger, hvis Vinden havde Ord,
Saa ved jeg, hvad den sagde, saa ved jeg, hvor den fór;
Hvis Ringen paa din Finger kunde tolke mit Savn,
Saa gjorde den ei andet end at nævne dit Navn!

Men Tanken har ei Dinger, og Vinden har ei Ord,
Og stum er ogsaa Ringen, der sig om fingren snør;
Og derfor, du min elskte, du aner det ei,
Hvor brændende bestandig jeg længes efter dig!

Høit tusind Røster summed omkring mig paa min Gang,
Men høiere end alle din rene Stemme klang.
Klart saa jeg Strandens Billed i Vandet speile sig,
Men klarere jeg syntes, dit Billed stod for mig.

Hvert Blik, hvori forklaret din Sjæl sig præged af,
 Hvert Kys, som mig Besegling paa dine Løfter gav,
 Hvert Kjærligt Ord, du hvissende har mig i Øret sagt,
 Alt drager mig imod dig med tryllende Magt.

før vidste jeg ei selv, hvor min Længsel vilde hen,
 Saa ofte den fløi ud, kom den tomhændt igjen;
 Den kjendte ikke Maal, og den vidste ikke Dei, —
 Nu flyver den bestandig kun mod dig, kun mod dig!

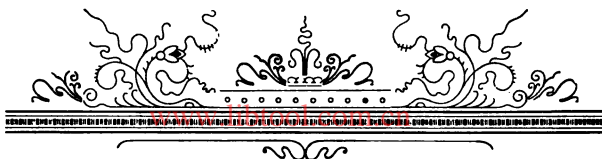
Omkring dit Billed kredser min Tanke Nat og Dag,
 Indtil jeg synes føle dit varme Aandedrag;
 Da aabner glad jeg favnen, vil Armen om dig slaa, —
 Men naar jeg dig vil fange, jeg kan dig ikke naa.

Du flyr mig, du flyr mig som den legende Vind,
 Saasnart min hede Læbe vil kysse dit Kind;
 Du flyr mig, du flyr mig, du er forsvunden alt,
 Saasnart jeg griber efter din vinkende Gestalt.

Og atter staar jeg ensom, og atter Længslen gaar,
 Og hvad mit Hjerte lider, det ingen vide faar;
 Thi inde maa jeg luffe jo mit nagende Savn,
 Og ingen, ingen siger jeg dit deilige Navn!

Kun Drømmens Alfer lytted, naar jeg aanded det hen;
Har de i Drømme høvstet til dig det igjen?
Hvis ikke, du min elste, du aner det ei,
Hvor brændende bestandig jeg længes efter dig!





Et Kjerlighedsbrev.

Min egen Skat,
Ved du, ved du, hvad mig hændte inat,
Da mit Øie var luft,
Mens Sjælen var ude paa Vandeflagt,
Da Drømmenes Tog
Suste henover mit Øielag?
Da saa jeg en Stikkelse, lys og fin
Og let som din,
Men med Anfigtsdragene hyllede tæt
I Nattens Net,
At svæve stilt til mit Leiested
Og bøie sig ned,
Til jeg kjendte paa Pande og Kind og Barm
Dens Ande varm.
Da strakte jeg længtende ud min Arm,
Som mod dig jeg glad
Har gjort saa tidt, naar vi sammen sad;

Og i samme Stund
 Jeg følte et glødende Kys paa min Mund,
 Der sendte mit Blod
 I sittrende Strømme fra Isse til fod
 Og vugged mit Sind
 I Lyffens daarende Drømme ind.

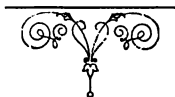
Min elskede, sikkert den Tro jeg har,
 At dig det var,
 Som tænkte paa mig og ved Drømmens Gud
 Mig sendte dit trofaste Elskovsbud.

Men Natten er kort,
 Og snart svinder Drømmenes Syner bort;
 Og Dagen er lang,
 Da ei jeg faar drømme om dig engang!

Og derfor, du,
 Hør mig, hvad du skal gjøre nu:
 Mens Skoven er fuld
 Af Duggens Perler og Solens Guld,
 Mens den dunbløde Eng
 Af Blomster reder sin Brudeseeng, —
 Du plukke skal
 En Gren af den duftende Liljekonval
 Med alle de smaa
 Skjære, bævende Klokker paa;

Og kysse hver Blomst paa den bugnende Gren,
 Hver eneste en,
 Saa mange Gange som du har Kyst;
 Og saa ved dit Bryst
 Skal du lade dem hvile den lange Nat,
 Til hvert eneste Blad
 Et elstovsdruffent og tungt og mat
 Af din Aandes Bad.
 Og saa, min elskte, — nu aner du vist
 Min siffige Lyst! —
 Skal du pakke dem smukt i en Konvolut
 Og sende dem hid til din egen Gut.
 Saa vil forsigtigt jeg tage dem
 Af Brevet frem
 Og røve hvert eneste Kys deraf,
 Som du dem gav.

Se saa, min Skat, trods den lange Dei
 Skal jeg ligevel faa mig et Kys af dig!





www.libtool.com.cn

Skrifte.

Du siger, jeg er stinsyg
Og plager dig iblandt;
Og hvad kan det vel nytte
At nægte, det er sandt?
Ja, elste, jeg er stinsyg,
Og tro mig gaa mit Ord:
Jeg er igrunden værre,
Langt værre, end du tror!

Jeg stinsyg er paa Luften,
Som frist du aander ind,
Paa Vinden, som fortroligt
faar kysse dig paa Kind;
Jeg stinsyg er paa Blomsten,
Som dufter dig imod, —
Ja, selv paa Markens Straa, som
Du træder med din fod.

Jeg skinsyg er paa Speilet,
 Der ser din Morgendragt,
 Paa Puden, hvor dit Hoved
 Du har til Hvile lagt;
 Jeg skinsyg er paa Bæltet,
 Som fast faar favne dig, —
 Paa alle, ja paa alle,
 Du træffer paa din Dei!

De høre faar din Stemme
 Og se dit muntre Smil,
 De trøste faar din Kummer
 Og løse dine Tvil;
 De drikke faar det Solskin,
 Du spreder rundt omkring, —
 Mens jeg maa sidde ensom
 Og ei faa nogenting!

Og endda kan du undres,
 Om avindsyg jeg er
 Paa alle og paa alting,
 Som dig faar være nær?
 Nei, du, det har jeg Lov til,
 Den Synd jeg tar mig paa; —
 Naar næste Gang vi mødes,
 Jeg skal nok Afslad faa!





www.libtool.com.cn

Unita.

Ser jeg dig ind i dit Øies dybe blaa,
Kjender jeg Barmens Tvillingbølger gaa,
 Hvisker du mig:
 Evig jeg elsker dig, —
Da fittrer min Sans af unævnelig Fryd, Unita!

Men naar jeg ser dig i Sjælens dunkle Bund,
føler dit fugtige Kys paa min hede Mund,
 føler dit Blod
 Strømmende mit imod, —
Da snøres mit Bryst af en hemmelig Angst, Unita!

Tæt mod mit eget jeg hører dit Hjerte slaa.
Åh, men jeg synes, jeg kan ei dets Slag forstaa.
 Bag dine Ord,
 Op af dit Smil der gror
De nagende Tvil, som forgifter mit Liv, Unita!

Er jeg den første, du stjælnet har din Sjæl?
 Har jeg dit Hjerte? Eier jeg dig hel?

Sig mig det sandt!

Giv mig den Tid, som sandt!

Chi du er den første, og jeg er en Mand, Anita!

Giv mig de Dage, før jeg har mødt din Dei,
 Minder, jeg hader, stjælnet jeg dem fjender ei!

Giv mig de Kys,

Slig som du gav mig nys —

Og kanske har givet til andre før mig, Anita!

— Intet du svarer, du ser mig i Øiet kun,
 Luffer igjen med dit leende Kys min Mund, —

Og for dit Smil

Smelter min Angst og Tvil,

Som Taagerne flyr for den seirende Sol, Anita!

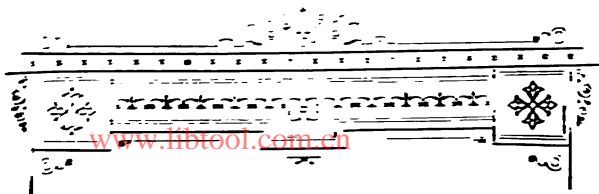
Men naar ei længer du loffende mod mig ler,
 Utter de lurende Skygger jeg for mig ser, —

Nagende frygt

Martrer mit Hjerte sygt

Og suger om Natten mit brændende Blod, Anita!





Tyste Toner.

Hør mig, elskte, du bris Ande isæder
Stilt som Englevinger om min Dei;
Hør mig du, i hvem min Længsel lever,
Og for hvem mit Hoved bøier sig.
Tag min Sang, — skjønt det, jeg har at sige,
Alt jeg før bar sagt saa mangen Gang.
Kan jeg for, at mine Streges Stige
Eier blot den ene Stemmeklang?

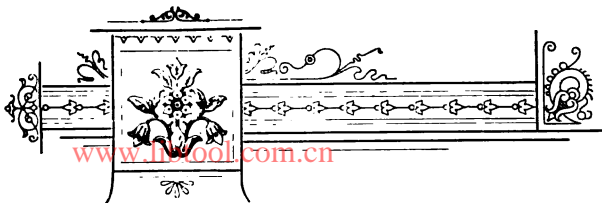
Tiden sled i sine rustne Hængsler,
Troens Svingsbræt vipped op og ned,
Hjertet krymped sig i syge Længsler, —
Kun hos dig fandt mine Tanker Fred.
Du er vokset med min Smerte sammen,
Du har delt hver Fryd, som jeg har kjendt, —
Derfor er jeg ét med dig, og flammen
Slukner aldrig, før mit Liv er endt!

Vend dig bort i Vrede og forlad mig, —
 I min Tanke er du dog mig nær!
 Elft mig nu som fordum eller had mig, —
 Eige fuldt blir du mit Hjerte kjær.
 I et Kys min Sjæl i din sig sænked, —
 Hvor kan nu jeg tage den igjen?
 I et Favntag fast min Elft du lænked, —
 Nu kan Tid og Rum ei rokke den.

Derfor stedse friske Skudd den sætter,
 Selv om din er kold som Vintrens Sne.
 Derfor taler jeg, om end det trætter
 Dig at høre mine Ord kænse.
 Synger fuglen blot, naar høit den sidder,
 Medens andre lytter til dens Sang?
 Al, mit Digt er og kun fuglekvidder,
 Født og baaret af mit Hjertes Trang.

Lad det vifte dig omkring din Pande
 Som den lune, lette Sommervind!
 Lad det mildt i dine Drømme blande
 Sig som fjerne Harpetoner ind!
 Lad det svinde kun, som ind det svæved,
 Uden fordringer og uden Navn —
 Det har vundet alt, hvad det har krævet,
 Ved en Stund at gjemmes i din favn





Udagio.

Kun en Gang imellem skal jeg komme —
Ikke ofte, som mit Sind mig drager.
Thi jeg ved, hvor let mit Selskab plager,
Naar dit Hjerte stjætter ei derom,
Og at stundom, naar jeg Afsked tager,
Du er gladere, end naar jeg kom.

Kun en Gang imellem skal jeg komme —
Ikke ofte, som jeg gjerne vilde.
Og saa skal jeg sidde ganske stille
Med din fine lille Haand i min
Og med sømme Ord, vemodigt-milde,
Hviske til dig: Jeg er evig din.

Kun en Gang imellem skal jeg komme —
Ikke ofte, som min Sjæl forlanger.
Da kanste, naar ingen anden fanger
Dine Tanter, vil til mig de gaa,
Og du føle vil en Smule Anger
Ved at sidst saa koldt du til mig saa.

— Kun en Gang imellem skal jeg komme





www.libtool.com

Digtersorg.

Ofte, naar jeg modløs sørger,
Mens mig intet Øie ser,
Undrende mit Hjerte spørger:
Hvorfor synger du ei mer?
Hvorfor lar du ei din Længsel
flyve Sangens Trækfugl-Vei?
Hvorfor gir du Savnets Trængsel
Ordenes forløsning ei?

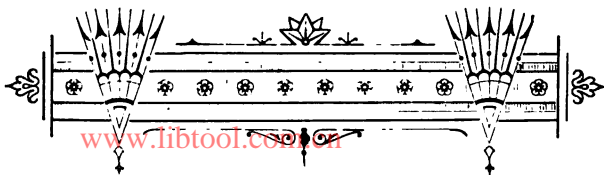
O, der var en Tid, min Smerte
Lærte Haanden, hvad den skrev,
Og da Sangen fra mit Hjerte
Mismods mørke Vanden drev.
Og der var en Tid, da Glæden
Ved min unge Kjærlighed
Gjorde Livet til et Eden,
Hvorpaa Himlen straalte ned.

Nu er alt kun død Forstening,
 Natten kold og Dagen mørk;
 Nu er Livet uden Mening,
 Jorden kun en øde Ørf.
 Nu jeg taus min Sorg maa gjemme,
 Nu er selv min Glæde tom; —
 Af, thi hun, som gav dem Stemme,
 Bryder sig jo ei derom.

Hvorfor skal jeg da vel sprede
 Mine Frø i frosjen Jord?
 Hvorfor skal jeg da vel klæde
 Sjælens stille Suk i Ord?
 En, kun én min Sang kan lønne,
 En kun fatte kan dens Klang;
 Og af, hun vil ikke skjønne,
 Ikke høre den engang!

Derfor tørker mine Tanter
 Ind som Regn paa støvet Vei;
 Derfor bøier Digtets Ranter
 Ludende mod Jorden sig.
 Derfor tidt jeg modløs sørger,
 Naar mig intet Øie ser; —
 Og omsonst mit Hjerte spørger,
 Hvorfor ei jeg synger mer!





Udvarsel.

Jeg læste en liden Plakat idag,
Udstedt af et Selskab, hvis Plan og Sag
Er at virke til Dyrets Beskyttelse;
Og da Hensigten vakker og velment er,
Saa sender jeg dig af dens Indhold her
Et Uddrag til mulig Benyttelse:

„Naar du foger en Hummer og slaar en Ual,
Saa gjør dem ei Smerte til Overmaal
Ved langsomt at brænde og slække dem; —
Læg Hummeren straks ned i koghed Vand,
Stjær Hodet af Ualen, saa fort du kan,
Saa Døden med Lethed kan række dem.“

— Jeg haaber, du Meningen ret forstod?
Huff: Hummer og Ual har blot Fiskeblod,
Som flyder dem trøgt gennem Aarerne.
Men mit er, Gud bedre det, varmt og rødt, —
Og endnu er ikke mit Hjerte dødt,
Hvor stærkt det end svider i Saarene!





Veirforandring.

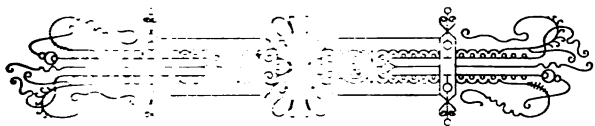
Med smilende Blik paa den vinkende Strand
Steg Morgenen aarle af Hav;
De rødmende Skyer ved Solleiets Rand
Kun Glans til dens Klædebon gav.

Men videre ud over Høvelvingens Blaa
De bredte sin taagede Kant ;
Og før det blev Aften, i Regnkaabe graa
Den solblanke Morgen forsvandt.

— Saa fik og min Kjærligheds dæmrende Gry
Sin Daab under lovende Tegn;
Jeg mærkede ikke den truende Sky,
Som hylled den fiden i Regn.

Nu ser jeg kun for mig en Høstnat sort,
forrevet af flammende Lyn; —
Men endnu jeg kan ikke vende mig bort
fra Morgenens straalende Syn!





www.libtool.com.cn

Mygg.

J Sommerjolen
Myggene danser.
Sin lette flaggring
Uldrig de stanjer.
Men værft de raser,
Naar Kvælden stunder, —
Da iffe et Øieblifs
Ro de mig under.

Jeg naar ifra mig,
Men værre blir de.
Stif paa Stif
Mine Hænder gir de.
for Øiet de sværmer,
for Øret de svirrer;
De Blodet hidfer
Og Tanken forvirrer.

flygte! flygte!
Gi' Pokkeren i dem!
Men hvor skal jeg finde
En Plet, som er fri dem?
Hvor meget jeg leter,
Jeg aldrig den finder: —
Man kan ikke flygte
fra stikkende Minder!





www.libtool.com.cn

Min Drøm.

Kom, min Søster, saa skal jeg fortælle
Noget smukt, som jeg har set iafte:

Dinterkvælden bredte just sin Skumring,
Da jeg gik forbi et oplyst Vindu,
Hvor Gardinet endnu ei var nedslaat.
Ubetænksomt teg jeg ind i Stuen,
Men blev staaende fortabt i Skuet
Uf det Billed, der mit Øie mødte.
Thi i Sofahjørnet sad en Kvinde,
Skjøn og straalende, som Lykken er det,
Og saa from som et uskyldigt Hjerte.
Paa sin Arm et lidet Barn hun vugged
Og betragted det med Blik saa sømme,
Som kun Moderfjærligheden ammer.
Da gik Døren op, og over Tærfflen
Tren en Mand, — jeg saa, at det var hendes,

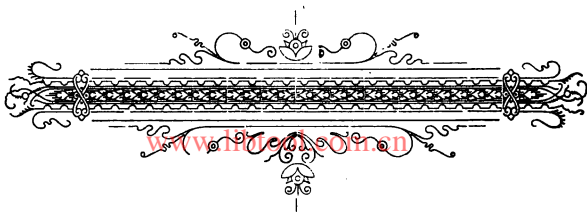
Hendes ei for Verden blot, men ogsaa
 Fuldt og sandt i Kjærlighedens Rige.
 Foran Gruppen gif han hen og stansed,
 Munden talte ei, den bare smilte,
 Men jeg saa, hvor hver en Mine straalte:
 Her er min, min egen lille Verden!
 Og som for at vise, hvad han mente,
 Og som for at føle, hvad han tænkte,
 Sank paa Knæ han for den unge Moder,
 Og med Armene om Midjen slynget
 Gjemte han i hendes fang sit Hoved.
 Længe laa han slig, — jeg syntes høre
 Englevinger gennem Rummet susse
 Og en Takkebøn mod Himlen stige
 for en Lykke, intet Ord kan male.
 Og da op han løftede sit Ansigt,
 Saa en Taare jeg i Øiet glimte,
 Og med tusind Kys han raskest bedækte
 Hendes Hals og Pande, Mund og Kinder.
 Saa han satte sig ved hendes Side,
 Legende med deres fælles Æie,
 Medens hendes smukke lille Hoved
 Læned sig fortroligt mod hans Skulder.
 Hvor det vist var kjedsomt, hvad hun hvisted
 Ham i Øret, mens de hvide fingre
 Jnd hun vikled i hans mørke Loffer!

Thi før endnu hun var bleven færdig
 Med det halve, tror jeg, af sit Skriite,
 Bøied han sig hurtigt hen og luffed
 Utter hendes Mund med Kys og Kjærtegn. —
 Saadan blev de ved, — et fredens Billed,
 fattet ind i Hjemmets gyldne Ramme,
 Og som Gjenstik fra en bedre Verden
 Synets Glans staar endnu for mit Øie.
 Sig mig, Søster, var det ikke vakkert?"

„Det var vakkert som et Digt, min Broder,
 Men fortæl mig da, hvor du har set det!"

„Tilgiv, Søster, jeg har ikke set det,
 Bare drømt det om — mig selv og hende!"





forbi.

Engang i Ungdommens
fagre Vaar
To Hjerter ømt
Mod hinanden slaar;
To Læber aldrig
Af Kys blir kjed
Og hvister om Trostøb
I Erighed

Men Drømmene drufner
I Livets Bad, —
De to, som mødtes,
Maa stilles ad;
Og Taarerne tørker
Paa blege Kind,
Og Løfterne flyver
for Veir og Vind.

Del da, om Sindet
 Er let som den
 Og finder i Livet
 Sin fred igjen!
 Men ve, om du stemme
 Vil Tidens Strøm
 Og kan ikke glemme
 Dit Daarlivs Drøm!

Da knæffes i Stormen
 Dit Ungdomsmod;
 Da slukner din Jld
 I den kolde flod;
 Da hylles i Skodde
 Din Livsenssti,
 Og Stormene sukker:
 forbi! forbi!





Brændte Breve.

I hvide Blade, hvori Livet banker
fra sunden Tid, som længst er død og glemmt;
I fangne Ord, som mine bange Tanker
Saa tidt til Lyffkens trygge Fred har stemt;
I Elfskovsvidner, i min Skuffe gjemt
Eg Gjældsbeviser, som en Gnier janker, —
Kom endnu en gang frem af eders Gjemme
Og hvister til mig med den kjendte Stemme!

— Jeg it for it dem ud paa Bordet breder,
Og mine Øine sluger hvert et Træk;
Jeg søger atter frem de kjære Steder,
Som fra min Pande visted Toilen væk;
De myldrer ud som fra en aabnet Sæk
De gamle Minder og de glemte Eder.
— Lad mig da høre, hvad I har at sige,
I friske Bud fra Kjærlighedens Rige!

„Jeg uden dig ei leve kan, du kjære!“
 Jajaa, min Engel, — er det ogsaa sandt?
 Hvor **grusomt** i **da** **det** **baand** **at** overkjære,
 Som vore Stjæbners Traade sammen bandt!
 Dog, det er ret: Det var dig selv, som fandt
 En vakker Dag, at slig det burde være.
 Og naat saa er, jeg haaber, du vil friste
 At leve, — selv om mig du maatte miste!

„Jeg elsker dig, — i Livet som i Døden
 Din er jeg, din!“ — er det ei saa, der staar?
 Na jo saamen, din Skrift var ei fornøden,
 Jeg husker alt, som det var sagt igaar.
 Det varte ogsaa, — tænk, et fjerdingaar!
 Hvad kan man fordre mer af Elstovsgløden?
 Den er et Lune, — ikke sandt, min bedste?
 Naar det er slut, man iler mod det næste!

— Nei, det var Løgn, hvad dine Læber talte,
 Og det var Løgn, hvad dine Fingre skrev;
 Løgn var hvert Billed, Fantasten malte
 Af Idealer over Livets Stræv.
 Det var et Blændværk kun, — en Sky, som drev
 Mit Blik forbi og saa i Havet dalte.
 Den flammed luerød i Aftensunden;
 Men Solen sank, — og Glansen var forsvunden!

Hvad skal jeg saa med disse usle Lapper,
 Som hvisser kun om Daarskab og Bedrag, —
 J, ved hvis ~~Syn mit Hjerte endnu flapper~~
 Af hede Længsler som den første Dag?
 J Øvnen ind med jer, og med jer tag
 Hvert visfent Minde, som i Ærmet napper.
 Brænd kun, brænd kun til Afte op, J arme; —
 J gir en smule Lys, — men ingen Varme!





www.libtool.com.cn

Ufbigt.

Det værste Verden ved om mig, og jeg
Kan sige, jeg er bedre end mit Rygte.

Efter Schillers „Maria Stuart“.

Forbandet være du, med hvem jeg stævned
for fulde Seil fra Kjærlighedens Kyst;
Du, hvem jeg vied alt, hvad godt jeg eened,
Hvert Haab, hver Tanke i mit unge Bryst;
Du, hvem jeg stolt med ømme Navne nævned:
Min Brud, min Rigdom, mine Øines Lyft;—
Nu aabnet er mit Blik, mit Sprog et andet:
forbandet være du, — evigt forbandet!

Hvor du har sveget mig! for Brød med Stene,
for Vin med Gift min Mund du læstet har.
Mit Liv jeg offred dig og dig alene,
Og du har klædt mig som en Tigger bar.
Hvad jeg har levet, var en farce-Scene,
Hvad jeg har ønsket, Ønsker af en Nar.
Jeg bad, det sundne aldrig maatte glemmes, —
Hin Pøl af Mudder, ved hvis Stank jeg væmmes

Jeg kunde græde, naar paa dig jeg tænker,
 Og paa, hvor legende du mig forlod.
 Jeg kunde le af dine Hyllet-Rænker
 Og af, hvor lidet jeg af alt forstod.
 Naar jeg i Mindets Dyb mit Øie sænker,
 Et Satyr-Ansigt griner mig imod,
 Og hvileløs forfølger dig min Klage:
 Giv mig min Tro, min tabte Tro tilbage!

Min Tro paa alt, -- det gode med det sande,
 Paa Eder, Løfter, Blif og Smil og Ord;
 Min Tro paa Ustyld bag en snehvid Pande
 Og paa et Hjerte under Barmens flor;
 Min Tro, at Stolthed Vrens Værn skal danne,
 Min Tro paa Kjærlighedens Magt paa Jord, —
 Min Tro, min stakkars Tro paa alt i Livet,
 Som har det Lys og Værd og Indhold givet!

Du kan det ikke. Aldrig kan du bøde,
 Hvad du i troløst Læstfind har forbrudt.
 Selv Taarer vækker ei til Liv de døde,
 Og Glemslens Linding blir mig aldrig budt.
 Mit Hjertes Kval skal dig ved Dommen møde,
 Min Sjæls foragt skal følge dig tilslut.
 Kun et jeg ønsker dig, — jeg kan ei andet:
 forbandet være du, — evigt forbandet!

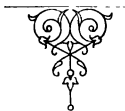
— Hvor jeg var grusom, hvor jeg var forblindet
 Af Had og Harme, da jeg talte saa
 Og lod mig blænde tankeløst af Skinnet,
 Og Lirrets Dei laa for mig tung og graa.
 Nu er jeg atter rolig, — nu er Mindet
 En Ørken-Manna, som jeg lever paa,
 Og varmt jeg beder, — saa er Skjæbnens Nykke:
 Delsignet være du, min spildte Lykke!

Delsignet være du, fordi du vied
 Mig ind i Eros' høie Helligdom
 Og ved et Ord min bundne Sjæl befried
 Og løste mine Længslers stenite flom.
 Det var kun kort, kun kort hos mig du bied,
 Du svæved bort — en Huldre, som du kom;
 Men om du vandtes eller atter tabtes,
 Du var dig selv, som du af Herren skabtes.

En Sommerfugl! Hvad kan den for, den suger
 I flugt fra Blomst til Blomst sin Honning ind?
 Kan Skyen for, den ei lig Klippen ruger,
 Men skifter Sted og form med Sol og Vind?
 Hvad kunde du for, at det blot var Uger
 Og ikke Aar, som bandt dit viltre Sind, —
 At frit du fulgte din Natur lig Væffen,
 Som danser leende langs Rosenhækken?

Nei, jeg har ingen Ret til dig at dømme
 for, hvad jeg selv har villet og forskyldt.
 Jeg kan ei ~~vflage, dit jeg maatte tomme~~
 Det Sannets Bæger, selv jeg havde fyldt.
 Jeg er kun vaagnet af de fagre Drømme,
 Som har min Ungdoms Morgengry forgylt, —
 De fagre Drømme, som gir Mod til Striden
 Og veier mer end mange Seire siden.

Engang i nogle bævende Sekunder
 Jeg har dog troet eie Lykken helt;
 Og jeg har anet Kjærlighedens Under,
 Imellem Angst og Fryd og Smerte delt;
 Og jeg har følt i Mindets rige Stunder,
 Din varme Aande har mit Liv besjælt, —
 Du skjønne Irrlys paa min Vandrings Veie,
 Hvem alle jog, men ingen fik i Eie!





www.libtool.com.cn

Udfærden.

Jeg sidder i Midnatsstunden
Ved Kampens ensomme Skin
Og puster vældige Skyer
Af Piben i Lyset ind.

Som hvirvlende Ringe danser
I Luften Tobakkens Røst; —
Men gjennem de blaalige Damp
Jeg skimter min raske Hest.

Hør, hvor den tramper med fødderne!
Paa Udfærd vil den afsted;
Og enten jeg vil eller ikke,
Saa faar jeg nok følge med.

Hei, hvor det gaar gjennem Luften
 Over Skyernes svimlende Lag!
 Om Kindet det svalende fuser
 Af fartens hvinende Drag.

Om Reiningen spørger jeg ikke,
 Om Maalet bryr jeg mig ei: —
 Jeg ved, at trods alle Krumspring
 Det gaar dog den vante Dei!

— Hører J fosseduren
 Og Skovens vemodige Sus?
 Skimter J hist mellem Grenene
 Det lille hvidmalte Hus?

Der havde jeg engang hjemme
 Med samt min Lykkes Skat; —
 Nu er det kun mine Tanter,
 Som gjæster det ved Nat.

for Øiet det blændende blinker
 Med tusinde Minders Syn,
 Og Billeder — mørke og lyse —
 Sig skynder forbi mit Syn.

Lad fare, hvad jeg har kæmpet
 Med Mørkets Aander ud; —
 Nu vil jeg blot mindes det lyse,
 Som bar mig op mod Gud! —

Det var jo saa tykt og stille
 En stumrende Vinterkvæld;
 Vi to sad alene hjemme, —
 Jeg husker det saa vel.

Da hvissede hun mig i Øret,
 At evigt hun var min; —
 Der var det, hvor Vindusruden
 Glitrer i Maanens Skin!

Saa vandred vi siden sammen
 En straalende Sommerdag; —
 Der gik vi, hvor Veien dukker
 Sig ind under Løvet's Tag.

Fuglene kviddred i Grenene,
 Luften var varm og lys; —
 Men lysere var mine Drømme
 Og varmere hendes Kys! —

Og Bladene gulned og spired,
 Og Dagene gif og kom
 Hver eneste leiet et Minde, www.litcolib.cn
 Som Sjælen har fredet om.

Det hvisser fra alle Kroge,
 Det kalder fra hver en Plet,
 Det vinker paa mig fra Døren,
 Som nu er lukket tæt.

Men dengang stod den aaben,
 I Afstedens bittre Stund; —
 Husker du, hvad du lovte
 Mig da med Haand og Mund?

Husker du det, min elste,
 Hvad ømt vi hinanden soor,
 Mens af dine Øine jeg kysed
 De blinkende Taarers Spor?

— Af nei, det husker du ikke,
 Du ligger og slumrer jo,
 Og jeg har ingen Ret til
 At styre din Nattero.

Sov kun, du kjære, du tabte,
 Sov kun og drøm i fred,
 Mens under dit Kammervindu
 Jeg knæler stille ned

Og offerer paa Mindernes Alter
 En Taare hed og klar; —
 Det er min Andagtstime,
 Den eneste, som jeg har!

— Jeg sidder atter i Stuen
 Ved Lampens ensomme Skin;
 Min vælige Ganger pruster
 Og strumper i Lysset ind.

Men før den forsvinder, jeg gir den
 Paa Halsen et venligt Klap; —
 Hvor skulde det gaa, min Ganger,
 Om ogsaa du mig slap?





Den første Kjærlighed.

Som varme Strømme risler det gennem mit Legeme,
Mine Tindinger banker, og mine Øine dugges.

O, jeg kjender eder, I lyslokkede Ulfer,
I kjæleut hvissende Stemmer fra min første Kjærlighed!
Ukaldede kommer I, naar jeg længst troede eder glemte,
Og I lægger eder mygt over Sjælen,
Og mit Liv drager I forbi som Perler paa en Snor
Og løser Sorgen i Demod. —
O, jeg kjender eder, I lyslokkede Ulfer,
I kjæleut hvissende Stemmer fra min første Kjærlighed!

*

Hvorledes skal jeg beskrive dig, du Jordens deiligste Ge?
Hvor skal jeg værdigt besyngte dig, du førstefødte blandt
Ulanderne?

Mit Øie var blindt, og du gjorde det seende,
 Mit Hjerte sov, og du vakte det til Liv, —
 Til Evighedens Liv i et Lynglum!
 Jeg kjendte ikke din beseirende Magt,
 Jeg anede ikke din Nærhed.
 Men da du saa kom
 Og strog mit Kind med din bløde Haand
 Og hvæstet dine Ord i mit Øre,
 Da glemte jeg alt, hvad jeg levede før,
 Og tilhørte dig — dig alene!

*

Hvor langt er J borte, og hvor er J mig dog nær,
 J Sekunder af fittrende Salighed!
 Da min dæmrende Anelse
 Uandeløs hang ved forventningens Mund
 Og skald for det Ord, den begjærte;
 Da Svaret, det sagte, gjød Jld i mit Blod,
 Og intet jeg følte, og intet jeg saa
 for Lykke, for svimlende Lykke!
 Da var de klare, de blinkende Dande,
 Og Dindene lune og Skyggen sval;
 Thi det var hendes Øine, som hvilte derpaa,
 Og hendes Aande, som vifted omkring mig!

*

Og Tiden stod stille paa sin rastløse Flugt,
 Og Evigheder drufned i Nuet.
 Og Ordene døde i de smeltende Blik,
 Og Sanserne sov, mens de hungred.
 Og samme Længsler mødtes, men de mættedes ei,
 Og samme Eder ødsledes, men ældedes ei,
 I dag var det samme som igaar — som imorgen! —
 O, I stille, selvforglemmende Timer,
 I ranede Skatte af Favntag og Kys, —
 Saa rene som Bønner i Moderens Mund
 Og graadige som slikkende Flammer!

*

Saa kommer du lig Daaren, saa kommer du til dem,
 Hvis Læber ei er rørte af Delslystens Pust,
 Og hvis Hjerter brænder efter Hengivelse.
 I Ungdomstiden kommer du, i Ustyldens Tid,
 Før Ondskab og Stygghed har plettet vor Sjæl,
 Mens Længslerne slumrende drømmer.
 Straalende kommer du i Morgenrødens Klædebon
 Med Øine som Violer og med rosenknoppet Barm,
 Og du fanger vore Tanker som legende Børn
 Og slipper dem som Mænd, der har grublet!

*

Og den, som du engang har kryftet i din favn,
Du sansberufende, forglemmer dig aldrig!
Naar dine gyldne Løfter forlængst er veiret hen,
Naar Livet har lært os forjagelse og Savn,
Og Haabene er dækkede af Rimefrost, —
Da sender du dine Minder som lyslokkede Ulfer,
Der hvifter om de Dage, da vi knælte for dit Navn
Og troede paa Jordelivets Lykke, —
Du Menneskehjertets allerdeiligste Drøm,
Du Sendebud fra lysere Verdner!





En froprædiken.

Naar jeg engang selv er bleven vis og gammel, stø og graa,
Dil jeg vende mig og tale til de unge Hjerter saa:

J, som endnu har tilbage Livets lyse Løvsprættid
Med dens Længsler og dens Løfter, med dens Jubel, Angst
og Strid;

J, som ser en nyfødt Verden vinke jer til Velkomstfest, —
Aabne Døren, gjør jer rede til at hilse Vaarens Gjest.

Chi han kommer engang til jer, Elfskavs unge flammegud,
Med de aabne Himles Høisang, med den dulgte Lykkes Bud.

Og han gjemmer i sit Kogger Pøl med Honning, Pøl med Gift,
Den, som slaar de dybe Dunder, og som gir den lette Rift.

Lad ham da ei uhørt banke paa den stængte Helligdom,
Mens J efter andre Guder tankeløse slagger om.

www.libtool.com.cn

Luf ham ind i eders Hjerter, Kryst ham fast og kys ham varm,
Og de Ord, han sagte hvister, gjem dem trofast i jer Barm.

Chi det er ei sandt, hvad Daarer i sin tørre Visdom fandt,
Livets Maal er Guld og Ære, Kjærlighed er Fjas og Tant.

Og det er ei sandt, hvad Munkelærte til sin Tomheds Trøst,
Man skal fly dens Løffetoner som den onde Fristers Røst.

Kjærlighed er Livets fylde, Kjærlighed er Livets Maal,
Skjønheds Staber, Godheds Moder, Styrkens Drif af Glædens
Skaal.

Kjærlighed er Himlens Afglans, Mindets Skat fra Edens Land,
Ungdoms evigfriske Kilde, rislende i Ørknens Sand.

Chi det visner, tomt og værdløst, alt hvad herligt Livet bød:
Gyldne Haab og Tro, som svulmed, Lykkens Skin i Ærens
Skjød.

Og det glemmes alt, som drog os: Fryd og Smerte, Had og
Harm,
Vinens Blød og Densskabs Haandslag, Seirens Pris i Kampens
Larm.

Men den første Gang, vort Hjerte, fyldt af sømme Længslers
 Trang,
 Dirrende med spændte Strengs som en Vols harpe hang;

Da vort Øie saligt sænktes i et andet Øies Væld, —
 Aldrig glemmer vi den første Gang, vi glemte helt os selv.

Lad det storme, lad det bruse, lad der falde Sten for Sten
 Af de stolte Luftkasteller, som i Morgensolen stæn;

Lad der falde over Sjælen Støv af Mismod, Rimfrosts Drys, —
 Aldrig vil det slette Sporet af det første bange Kys.

Det er Digslens flammefunke, Eventyrets Trolddomsord,
 Som slaar Porten op for Livets dunkle Gaade paa vor Jord.

Det er Troens Raft paa Veien, Lykkens Drøm, vi vugges i,
 Som i Slummer Barnet dyskes af sin Moders Melodi.

Og om kun det Smerte skjænker, bittere Minder, brustne Haab,
 Der er Eindring i dets Løfter, der er Sundhed i dets Daab.

Og om Tvilens Klo os ribbed, Savnets Stif os freden stjål, —
 Altid vil det Tanken mane mod det tabte Ideal. —

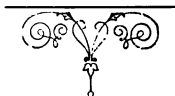
Derfor, naar han kommer til jer, Elskovs unge flammegud,
 Og han bringer eders Hjerte Vaarens første, friske Bud:

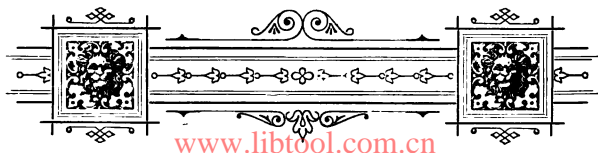
Og han banker stilt paa Døren, stilt paa Døren: slip mig ind,
 Og J føler Længselsens Bølger, risle gjennem Sjæl og Sind, —
www.libtool.com.cn
 Lad ham da ei uhørt banke, bred ham favnen vidt imod,
 Og mens J i Øiet ser ham, knæl med Andagt for hans fod.

Bed ham følge jer paa færden, bed ham signe eders Dei,
 Sig: Jeg gaar ei fra dig, Herre, førend du har bønhørt mig!

— Saadan vil jeg tale til dem, jeg, som ved, hvor foldt og
 armt
 Livet er, naar Kjærligheden ikke gjør det rigt og varmt, —

Jeg, som gjerne Verdens Ære, Magt og Rigdom vilde git
 for — om kun et fattigt Hjerte, som jeg kunde kaldt for mit!





Cornerose.

I kjender Sagnet om en deilig Pige,
Som voksen knapt fik Dødens Kalk at tømme
Og slumred ind til hundred Vintres Drømme,
Mens Glemfsten ruged over Land og Rige.

Da kom en Ungling, smuk og fjæk tillige,
Som hvisted hende Ord, af Elskov sømme,
Og straks for Ungdomsblodets varme Strømme
Hun følte Dødens Blund fra Øiet vige.

— Saa lever Daarens Kraft i Kjærligheden.
Alt andet skifter form i Jordens Dale, —
Om hundred Aar er alting glemt herveden.

Men Hjertets Sprog i Hytter som i Sale
Er end det samme, som blev født i Eden,
Og det vil alle Tider kunne tale!



www.libtool.com.cn



www.libtool.com.cn

Smaa Sange.

www.libtool.com.cn

Det er en gammel Historie,
Som altid paany finder Sted;
Men den, hoem den netop hænder,
Hans Hjerte brister derved.

Efter Heine.



1.

Af to Ting vel du vogte dig
for at tage for stærk en Drik, —
Det er: af Vinens Perler
Og Kvindens dybe Blik.

Begge de funkler og loffer dig
Med Ædelstenens Glans;
Men inden du ved Ord af,
Du mistet har din Sans.

Og derfor vel du vogte dig
for Vin og for Kvindeblik.
Men farligst er det sidste, —
Det selv jeg føle fik!



2.

Med de straalende Øine hun paa mig saa,
 Og alt i et Lysbøl laa.
 Hun vendte sit deilige Afsyn bort,
 Og alt blev ødligt og fort.

Barmhertige Himmel, jeg raabte harm,
 Er Verden saa liden og arm,
 At al dens Salighed rummes kan
 Inden et Øies Rand?

Hvor rigt er da Livet for den, som fandt
 Kjærligheds dyre Demant!
 Og hvor fattig, fattig selv Himlen er
 For den, som ingen har kjær!



3.

Til Sommerfuglen Rosen
 En skinsyg Kjærlighed fatter
 Og hvisker: du skønne Vaarbud,
 Letfindige Luftens Datter, —
 O, gid dine Farver blegned,
 Saa Verden ei mer dig fristed, —
 Og hvor jeg dig skulde elske,
 Om du dine Finger misted!

Men Sommerfuglen svarer:
 Du skal min Natur ei skofe.
 Som nu jeg er, du elsker
 Mit flaggrende Væfen. Rose.

Men misted jeg mine Dinger,
 Og blev mine farver sorte,
 Da svandt fortryllelsen snart, og
 Din Kjærlighedsglød var borte!



4.

Naar han blot hende kan elske,
 Men hun kan ti have kjær,
 Da var det nok bedst, at aldrig
 Han kom hendes Dei for nær.

Naar han maa elske for evigt,
 Men hun blot en stakket Stund,
 Da faar han nok høre Stemmer,
 Som jamrer fra Hjertets Grund:

Hvi skulde min Livsvei krydse
 Just hendes vildsomme Sti?
 Og hvorfor er der i Verden
 Saa skurrende Harmoni?



5.

Jden lange Vinter, fald og graa,
 Daaren vented jeg med Længsel paa:
 Naar det gror paany, og Solen skinner,
 Ogsaa jeg et Lyffens frøforn finder.

Daaren kom, og alle Knopper sprat, —
 Jeg staar lige ensom og forladt.
 Somren flyr, og atter Vintren kommer; —
 Vil der dages saa en bedre Sommer?

6.

Naar jeg engang tomhændt sidder
 Paa de brustne Haabs Ruiner,
 Og henover Livets Vidder
 Dødens gustne Gjenfærd griner;

Naar jeg spørger, naar jeg spejder
 Efter Maal og efter Mærker
 Fra de mange tabte feider,
 Hvoraf Arr i Panden værker; —

Vil de blege Lysglint-Strimer,
 Som jeg skimter gjennem Taagen,
 Være nogle korte Timer,
 Da jeg kun var halveis vaagen;

Dære nogle Kys, jeg rante,
 Ufyldsrøene, ungdomsvarme,
 Mens jeg Saligheden ante,
 Sittrende i hendes Arme!

Det var Livet! — Efter Resten
 Lønned det sig knapt at stræve. —
 Men for sig en Stund det næsten
 Egevel var værdt at leve!



7.

For Penge kan alting kjøbes:
 Mad, Klæder og Gods og Hus
 Og Verdens larmende Ære
 Og Dinens døvende Rus —

Og Slavers frybende Trofskab
 Og Kysse af Skjøgers Mund, —
 Kun ikke Hengivelsens Sødme
 I Livets saligste Stund.

Den vindes ikke ved Smuler
 fra Rigdommens Overflod;
 Den skjænkes med Angst og Taarer
 Og kjøbes for Hjerteblood!



8.

Hvis det kunde leves omigjen,
 Omigjen i Comme for Comme,
 Det blev vel en Svir for nogle, men
 En dobbelt Kval for somme.

Somme, der lærte, hvad Livet kan
 Af jublende Lykke byde,
 Men ikke fik Evne og ei Forstand
 Til frugten at naa og nyde.

for dem var det bedst, at de ei forstod
 Den Stedbarns-Skjæbne, de fristed;
 for dem var det bedst, de sin Plads forlod
 Uvidende om, hvad de misted.

for dem er det Lykken, at Døgnets Krav
 De loffende Udsyn skjuler: —
 Saa har de dog altid lidt Glæde af
 De fattige Affalds-Smuler!



9.

Af alt, hvad jeg gjorde i Livet,
 Har intet min Anger vaakt, —
 Ei hvad jeg har taget og givet,
 Ei hvad jeg har skrevet og sagt.

Men hvad jeg har undladt at gjøre,
 Naar Lykken mig Haanden bød,
 Det ringer mig tidt for mit Øre
 Som Klokker over en Død.

De Eener, jeg aldrig fik pleiet,
 De Gniister, som aldrig slog Ild,
 De Glæder, jeg aldrig har eiet,
 fordi jeg ei dristigt greb til, —

Som Skygger omkring mig de svæver
 Og hvister med skjærende Spot:
 Du Taabe, kun én Gang man lever,
 Og ung er man én Gang blot!



10.

En blomstrende Have er Kjærlighed:
 Hvor end man gaar eller sidder,
 Man hører omkring sig en summende Lyd
 Af Svirren og fuglekvidder.

Eg Rosenolje er Kjærlighed:
 En Draabe af den alene
 Er nok til at brede en Delslugt sød
 Ud over Livets Scene.

Og Kjærligheden gjør én til Nar,
 Til Vismand gjør den en anden;
 Og nogle røver den Guds og Guld,
 Og andre den røver forstanden.

Men ingen gaar fra dens favntag bort
 Uden et Livsens Mærke:
 Den svage bær det paa Panden trykt,
 I Bryftet bær det den stærke!



II.

Der gives ei Timer, som ruller
 Saa lette og lydløse hen
 Som de, hvori Lykken os luller
 I Drømme — og flygter igjen.

Men ingen ei heller, som sænker
 I Mindet saa varige Spor
 Og præger, hvad fiden vi tænker
 Og lever og længter paa Jord.

De er som de Kunstnernes Værker,
 Der fødtes i formningens Au,
 Men sætter i Seklerne Mærker
 Og stadig fortryller vor Hu.

De er som de Stjerner blandt Drimlen,
 Der længst har sin Bane forladt,
 Men endnu os sender fra Himlen
 Sit Lys i den skumrende Nat.



12.

Da jeg misted dig, mit unge Liv,
 Og min Lykke laa der, kold og stiv,
 Kold som Sjøen, naar den isdækt sover, —
 Aldrig tænkte jeg, jeg stod det over.

Men der er en Kraft, som alt gjør nyt:
 Blodets Dæv og Haab, som længst var flyt,
 Troens Glød og Modets stærke Strømme
 Og vort Hjertes hemmelige Drømme.

Solen bryder gjennem Skyens Bræm,
 Skjulte Kilder springer atter frem;
 Og lig Toner, som i fjernet svinder,
 Sufer Klangen fra de gamle Minder.



www.libtool.com.cn



www.libtool.com.cn

Tanfesprog.

www.libtool.com.cn

Som Elfvæls Kjærne er,
Den laaner Digtet Stjernens Stjær,
Og den, som ud dens Magt har sunget,
Har sig til Evigheden svunget.

Efter fr. Rådert,



1.

Altid stifter, — hvad nyt er idag, er gammelt imorgen,
Tanker, Bedrifter og Ord synker i Glemselens Grav.
Et kun jeg ved, som ei Tiden raar med: det er Kjærligheds
Gaade; —
Gammel som Verden den blir evig dog uløst og ny!



2.

Tørst efter Darme og Regn er Jorden i Daarbruddets
Smeltning,
Daad af den glinsende Dugg suger den Solstraalens Ild.
Saadan i Længslernes Daar efter Kjærlighed smægter mit
Hjerte,
Og for hvert Kjærtegn, jeg faar, fordrer jeg tusind igjen!



3.

Naar man er liden, er Verden det med: et Hav er en
www.libtool.com.cn Vandpyt,
 Verdens Grænser ei naar udenfor Moderens Arm. —
 Bli'r man da Barn igjen, naar man elsker? — Næsten jeg
 tror det:
 Nu er et Bli'f mig et Hav, — Verden min elskedes favn!



4.

Derfom der gives en Ætke, — en Glemselens flod efter
 Døden, —
 Lad det da synke deri, Mindet om Jordlivets Cant.
 Et kun jeg beder til Gud, at han aldrig maa lade mig
 glemme:
 Det er hver Stund, da jeg alt, alt hos min elste har glem't!



5.

Stor er den, som for Frihedens Sag erobrer en Verden,
 God er den, som sig selv offerer for Sandhed og Ret.
 Lykkelig er blot den, som erobrer et elskende Hjerte,
 Og som faar offe sit Liv trofast mod den, han har kjær!



6.

De rigeste Stunder
 I Menneskelivet
 De blev ikke Seiren,
 Men Tabet givet:
 Naar viljeløs Sjælen
 En anden man skjæmper,
 Da løses først Selvets
 forsnævrende Lænker.

De rigeste Stunder
 I Menneskelivet
 De blev ikke Aanden,
 Men Hjertet givet:
 Naar Læberne tier,
 Og Øinene taler,
 Da er det, at Himlen
 Til Jorden daler!



7.

Alt Lykken i Livet findes,
 Ei nogen nægte vil:
 „En Hytte og et Hjerte,“ —
 Der skal ei mere til.

Og Hytten kan hver sig tømre
 Ved Taalmod Stof for Stof; —
 Men Hjertets Plads at fylde
 Gaar ofte tungvindt nok!



8.

Jeg elsked, jeg leved, jeg jubled, jeg sang
 Og tænkte, det aldrig blev Høst.
 Jeg tabte min elste, og skurrende flang
 for Øret en flagende Røst:

Er ikke al Lykke, om lang eller kort,
 En skuffende Indbildning kun?
 Og er ikke Glæden en Brøde, som håardt
 Maa sones i Angerens Stund?



9.

Naar Mandens Kjærlighed vaagner,
 Den taaler Pygmalions Kaar:
 En Støtte gjerne han favner,
 Naar han blot favne faar.

Men engang den Tid vil komme,
 Da han vil fordre mer; —
 Vel da, om Elfforsgudinden
 Beliver det kolde Lær!

Chi ellers hans Mod vil slappes
 Som Armen om Baadens Hvælv,
 Og Kjærlighedsflammen vil slufne,
 Fortærende sig selv!



10.

Dengang jeg en elstet eied,
 Jeg ønsked med Længsel hed:
 O, gid blot et Navn jeg eied
 At smykke min elste med!

Men da jeg saa Navnet eied,
 Var Nøden igjen paa Spil:
 Da ingen elstet jeg eied,
 Som jeg kunde gi' det til!



11.

„Den, som meget har, skal meget gives,“ —
 Dette Ord mig tiid i Minde randt, —
 „Men fra den, der lidet har, skal rives
 Selv de usle Smuler, som han fandt.“

Lyffens Vndling, vant til letkjøbt Seier
 Tusind Hjerter flyver i hans favn.
 Men hvis blot et eneste man eier,
 Snart man sidder ensom med sit Savn.



12.

Ild prøver Guld,
 Og Nød prøver Denner;
 Men Kjærligheds Magt
 I Sorgen man kjender.

Dens Dugge er Kjød,
 Men Aand er dens Daab;
 Den lever i Minder
 Og dør i Haab.



13.

Englene synded, og Herren i Drede
 Bort dem til Helvedes Afgrund forviste.
 Da blev paa Trods deres eneste Glæde
 Kampen mod Ham, de fra Evighed priste.

Glemte de da for de dødsdømtes Klage
 Lovsangen rundt om Allkjærligheds Trone?
 Droges de aldrig af Længsel tilbage
 Efter med Anger sin Skyld at forsones?

— Graftaldne Engle, jeg fatter jer Smerte,
 fatter jer Trods mod den himmelske Fader:
 Den, man har elsket af varmeste Hjerter,
 Stærkest man affryr og dybest man hader!



14.

Tro ei, saa blir du ei truffet
 Af Lovens stikkende Brodd;
 Haab ei, saa blir du ei skuffet,
 Naar Lykken nægter dig Lodd;
 Elsk ei, saa faar du ei kjende
 Sorg over troløs Mø; —
 Men saa kan du ogsaa vende
 Verden din Rygg — og dø!



15.

Jeg saa en liden Kilde,
 Der sprudled op fra Dybet;
 Dens Vand var klart og kjøligt,
 Og aldrig blev det udtømt.

Da sa' jeg: Lille Kilde,
 Som stilt, men stadigt flyder,
 Du synes mig at være
 Et Kjærlighedens Billed.

Thi elskende har hvistet,
 fra Munden lærte tale,
 Og Digtere har sladdret,
 fra Haanden lærte skrive.

Og dog uafanset strømmer
 Dens Væld med nye Kræfter,
 Og endnu er den lige
 Saa ung og frisk som fordem.

Og derfor, lille Kilde,
 Du er dens sande Billed, —
 Saa længe Jorden grønnes,
 Vil J bestandig rinde!



www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

11111111
11111111
11111111

www.libtool.com.cn